

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXV

ЛЮТИЙ — 1985 — FEBRUARY

Ч. 341

Дост. Прем'єр В. Дейвіс (зліва) вручає Д-р П. Глібовичу прокламацію про відзначення Незалежності України. За ними Отець Протоієрей П. Бублик (зліва) і Високопреосвященний Владика І. Борецький.

22 січня 1985 р.
Онтарійський Парлямент
в Торонто
Фото Ів. Корця

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catharines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y. 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.
Голова ЦК: О. ПОШИВАНІК

Редагус Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ace.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні	15.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.50 дол.	
В Австралії	10.00 дол. (австраї.)
Ціна одного примірника: 1.20 дол.	
В Англії і Німеччині	11.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.25 дол.	
В усіх інших країнах Європи	10.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.	
В усіх країнах Південної Америки	9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 75 центів (америк.)	

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє
число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтер-
ціональні купони (International coupon) на суму 50 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів
не повертає

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Г. Бердо, Леся Українка. О.
Харченко — Святкування Державности в Торонто. Проклямація. А.
Лисий — Далека революція. Л. Ніщина — Жарт Улі Кривопа'ят. С.
Перемиль — Арешт. ОБС — Вшанували пам'ять Б. Олександрова.
Час хай летить — Нова платівка анс. "Соловей". В. Родак — Другий
великий концерт бандуристів Канади й США. А. Козуб — Чарівне
Полісся. 22-ий виховно-відпочинковий табір. Родинна хроніка. Сто-
рінка Юн. ОДУМ-у. Листи до редакції.

Ол. ХАРЧЕНКО

СВЯТКУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ 1985 РОКУ В ТОРОНТО

Святкування шістдесят сьомих роковин Української Державності в Торонто почалися в суботу 19-го січня піднесенням українського прапора біля міської ратуші. О другій годині дня жовто-блакитний прапор, що його піднесли представники молодечих організацій ПЛАСТ-у ОДУМ-у і СУМ-у, замайорів на площі Нейтена Філіпса, під спів українського національного гімну. День 22-го січня 1918 року закарбувався, як найславніша сторінка в новітній українській історії, бо 67 років тому український народ, після довгої неволі, заявив усьому світові свою рішучість жити вільним ні від кого незалежним, самостійним державним життям.

На початку церемоніялу піднесення прапора преосвященний владика Ізидор Борецький проказав молитву, а спеціальну проклямацію з приводу свята Української Державності прочитав мер Арт Егелтон. Проголошуючи дні від 19-го до 26-го січня Українським Тижнем в Торонто, голова міської ради сказав: — "В імені мешканців та муніципального уряду міста Торонто висловлюю найкращі побажання українській громаді з приводу свята Української Державності. Торонто відоме тим, що в цьому місті люди різних рас, національностей, та різних релігій завжди жили в гармонійній співпраці, до чого у великій мірі спричинилася українська громада.

Мер Арт Егелтон висловив признання українцям за їхній великий вклад у розбудову Канади та міста Торонто, і то на всіх щаблях суспільно-громадського, культурного, політичного і наукового життя. "Піднесений український прапор, на щоглі біля міської ратуші в Торонто, символізує незалежність України та вашу спадщину — сказав достойний Арт Егелтон, — а тому я — мер Торонто, вітаю вас і бажаю незалежності і свободи українському народові."

Митрофорний отець Петро Бублик молитвою завершив церемоніял піднесення українського прапора біля міської ратуші, де наш прапор повівав протягом цілого "Українського Тижня" в Торонто.

У розкішному готелі Шератон ввечері в суботу 19-го січня відбувся бенкет з приводу шістдесят сьомих роковин Української Державності. У просторій залі, де зібралося понад тисячу учасників, а між ними представники українських організацій, федерального, провінційного та міського урядів, а також представники поневолених Москвою народів: латвійського, чехословацького, польського, угорського, литовського та естонського, як також представник єврейського Конгресу в Канаді та представник польського профспілкового об'єднання "Солідарність". Офіційно свято відкрив інженер Ярослав Соколик, Голова Торонтського Відділу Комітету Українців Канади. На святі було прочитано багато привітів та один

Після піднесення прапора біля міської ратуші в Торонто, майор підписав проклямацію проголошуючи дні від 19-го до 26-го січня Українським Тижнем.

Зліва: майор Арт Егелтон, Петро Кардаш — СУМ, Наталка Лебединська — ОДУМ, Наталка Латишко — Пласт, інж. Ярослав Соколик — голова торонтського відділу КУК.

Торонто, 19 січня 1985 р.
Фото Ів. Корця

привіт від канадського прем'єр-міністра Браєна Малруні і дві доповіді, одну з яких виголосив онтарійський міністер фінансів достойний Лері Гросман.

Його на бенкеті присутнім представила Марія Шкамбара, голова Жіночої Ліги Визволення України. У своїй промові достойний Лері Гросман заявив, що без допомоги українців, він навряд чи вийшов би переможцем у своїй виборчій окрузі на провінційних виборах 1975-го року, коли він отримав всього 400 голосів більше, ніж його опонент. Він розповів, що його батько, перед ним, 1955-го року, у тій самій окрузі в Торонто виграв вибори проти комуністичного кандидата, який перед тим був членом провінційної легіслятури протягом дванадцяти років. Причину тієї перемоги Лері Гросман пояснив тим, що серед

виборців його округи було багато новоприбулих іммігрантів — втікачів з-під комуністичної неволі, які аж ніяк не хотіли, щоб комуніст був їхнім представником у провінційному парламенті, у вільній Канаді. Він звернув увагу на ту обставину, що на цьому бенкеті, за головним столом сиділи люди різних політичних партій, і без жодної злоби один до одного, миролюбно брали участь у святкуваннях Української Державности. Це явище дуже тяжко пояснити людям, які живуть під комуністичним тоталітарним режимом, як також тяжко пояснити і ті можливості і вольності, що їх мають громадяни вільних демократичних країн. "Ми в Канаді, повинні тримати палаючий смолоскип надії і свободи для тих, які втратили свою незалежність та опинилися під червоним тоталітаризмом." — сказав дост. Лері Гросман.

Головну доповідь на бенкеті виголосив посол до провінційного парламенту Юрій Шимко, відомий в Канаді оратор. Він із запалом закликав усіх українців у Вільному Світі до єдності і солідарності та до мобілізації усіх українських сил на допомогу українському народові визволитися з-під чужого поневолення. Між промовами і привітами на бенкеті співало тріо "Верховина" під мистецьким керівництвом Олени Глібович.

Третя фаза святкувань шістдесят сьомих роковин проголошення Української Держави відбулася в Торонто в неділю 20-го січня, у Месі Гол, де доповідь про створення і упадок української держави виголосив професор Петро Потічний.

На святковій академії у Месі Гол виступив артист Володимир Довганюк, і прочитав "Четвертий Універсал" та рецитацію "Універсал", що написав Микола Верес. Солостка Христина Липецька, з Детройту, виконала декілька пісень, а решту святкової програми виконали мистецькі ансамблі Спільки Української Молоді: духовна оркестра "Батурич", жіночий хор "Діброва" та чоловічий хор "Прометей", під мистецьким керівництвом Василя Кардаша. Учасники Свята Державности у Месі Гол були захоплені чудовим виступом сумівських ансамблів та короткою промовою Юрія Шимка.

Четверта фаза святкувань Української Державности в Торонто відбулася у вівторок, 22-го січня, у будинку Онтарійського Парляменту, де достойний прем'єр Вільям Дейвіс, в імені провінційного уряду підписав проклямацію про відзначення Незалежності України. Це вперше в історії провінції прем'єр підписав таку проклямацію, згідно з Резолюцією, що її запропонував у парламенті Юрій Шимко, 15-го листопада 1984 року. Резолюцію підтримали: достойний міністер Микола Лелюк та, парламентарій Ал Колин, — із Консервативної Партії Онтарію, як також Тоні Рупрехт, із Ліберальної Партії, та один член Ново-Демократичної Патрії Онтарію. Резолюцію Юрія Шимка одноголосно схвалили всі сто двадцять п'ять членів Провінційного Онтарійського Парляменту. У проклямації сказано: "Онтарію і Канада завдячують свій розвиток відважним і працьовитим людям різних національностей, які прибули у цю країну, та, що ми, (тобто Онтарійський Уряд) вдячні за той важливий вклад, що його внесли і продовжують вносити у цю провінцію і в Канаду наші співгромадяни українського походження.

Проголошення Української Республіки мало місце в Україні, в Києві, 67 років тому. Всі канадці повинні пам'ятати свій святий обов'язок — завжди пильно охороняти свободу!

Відзначення цих роковин самостійності допомагає канадцям усвідомити, що свободу наших братів-українців потоптано.

Як прем'єр провінції Онтарію, я маю честь проголосити день 22-го січня 1985-го року Днем Незалежності України і наказую всім мешканцям цієї провінції належно той день вшанувати!

Підписано: Вільям Дейвіс."

Після підписання достойний Вільям Дейвіс вручив цю проклямацію докторові Петрові Глібовичу, Голові Провінційної Ради Комітету Українців Канади, який подякував Онтарійському Урядові, а особливо достойному прем'єрові від усіх українців Онтарію. Парляментарій Юрій Шимко, як автор Резолюції Про Відзначення Свята Державности, дякуючи прем'єрові за його прихильне ставлення до поневолених Москвою народів, висловив признання довголітньому парламентарєві та колишньому провінційному міністрові достойному Іванові Яремкові, який у п'ятдесятих роках, що-року 22-січня закликав своїх

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road

Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авто бензиною.

колег у Провінційному Парляменті відзначати Свято Української Державности, отже був тим першим піонером, який "рубав отцю скалу", і прокладав дорогу до теперішніх успішних святкувань Української Державности у нашій провінції і можливо, незадовго, у всій Канаді.

Відрадним явищем у святкуваннях Української Державности цього року була участь української молоді. Наприклад, у суботу 19-го січня було дуже холодно, а тому учасники церемоніялу піднесення прапора були відповідно вдягнені в теплі пальта, хутра, кожухи, тощо, а одумівська бунчужна і представники СУМ-у і Пласту під час піднесення прапора були вдягнені лише в однострої. У тому факті, що представники молодечих організацій вийшли на мороз, будучи легко вдягненими, є щось від героїчної молоді Крут і Базару.

На бенкеті молодь, хоч і не була численна, за те проявила свою діяльність у збиранні підписів і листів до українських та інших політ'язнів у Радянському Союзі. Отже, українська молодь хоче облегшити страждання тих, які караються в концтаборах і тюрмах за свої переконання, за любов до свого народу, до мови, культури, за любов до Бога і правди.

Відкриваючи святковий бенкет інженер Ярослав Соколик зачитував слова Симона Петлюри, який сказав — "Успіх завтрашнього дня цілковито залежить від зусиль сьогоднішнього". Інженер Соколик привітав усіх представників урядів, парламентів, та представників поневолених Москвою народів, а особливо він привітав присутню українську молодь, та зокрема ту молодь, яка недавно прибула з Польщі, та яку усі присутні нагородили гучними оплесками.

ЗБОРИ ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

Рада директорів корпорації "Україна" повідомляє що загальні річні збори корпорації відбудуться в неділю, 24-го березня 1985 р., о 2-ій год. по обіді, на оселі "Україна", в Дорчестер, Онт., Канада (околиця м. Лондону).

На зборах: звіти членів дирекції про діяльність корпорації, зокрема про новозбудований будинок "Полтава"; звіт контрольної комісії і фінансового контролера; вибір директорів корпорації, члена контрольної комісії та фінансового контролера.

Закликаємо всіх членів прибути.

Запрошуємо також на товариський обід членів корпорації що буде о 12:30 год. дня.

Іван Данильченко — 1-ий заст. голови та орг. реф. корпорації

PROCLAMATION

WHEREAS.....

Ontario and Canada have developed through the courage and industry of the people of many nationalities who have come to this land; and

WHEREAS.....

We are grateful for the many important contributions that our citizens of Ukrainian ancestry continue to make to our province and country; and

WHEREAS.....

The proclamation of the Independence of the Ukrainian Republic took place in Kiev, Ukraine, sixty-seven years ago; and

WHEREAS.....

It is imperative for Canadians to remember that the price of freedom is eternal vigilance; and

WHEREAS.....

The observance of the Anniversary bolsters within us all a deeper awareness of our fellow man whose liberty has been violated:

THEREFORE:

As Premier of the Province of Ontario, I am pleased to recognize January 22, 1985, as Ukrainian Independence Day and commend its observance to the people of our province.

William G. Davis

January 22, 1985

ФІЛІЯ ОДУМ-У ІМ. СИМОНА ПЕТЛЮРИ
в Детройті

запрошує

всіх одумівців та всю українську громаду на

ВЕЛИЧАВУ ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ

яка відбудеться

в суботу, 4-го травня 1985 р.

в залі катедри св. Покрови

початок о год. 9-йй вечора.

Гратиме оркестра "Анатолія Колдуна" з Клівленду.

Гнат БЕРДО

**

Де синії гори,
де гори Карпати
ген-ген у Бескидах німих,
була батьківщина
у мене — єдина,
була найрідніша з усіх.

Від лютої кривди,
старої неправди
гриміла вся в гніві земля,
йшло лихо в Карпати
наш рід виселяти,
розсіять від рідних здаля.

Вкрива пуста гори,
сумують скрізь бори,
поля дичина пороста,
а туга-розлука
тяжка моя мука
в далекі Карпати літа.

1969

РІДНА ЦАРИНА

... І я стою безсилий,
а жаль із кривди виростає
і стелиться іржею.
Бур'ян і квіти
ростуть на снах дитячих.
Їх не було колись,
але трава кругом
дитинством пахне.
Яка страшна веремія
Злорадно затанцювала
З долею людини...
І я стою безсилий,
а жаль із кривди
стелиться іржею.

4. I. 1968

ЩЕ ТИХИЙ ВОЇН...

Олексієві Тихому

За гідність зоряну мою
Загинув Тихий у бою.
Повстав на захист прав людини...
За перемогу прав країни
Я, тихий нарід, повстаю.

Іще одного серед свята
Убила гідного нам брата
Всесвітнім обмороком гнана
Імперія насильством п'яна...
А будь ти проклята... проклята.

Вже ясно видно, як згори
У прірву кожної пори
Несе тюрму міська стихія...
І відкровавиться надія
В національні кольори.

Загинув Тихий вже в бою
За гідність зоряну твою
Не здав сторожі прав людини.
До перемоги прав України —
Ще тихий нарід — повстаю.

Серпень 1984

ПІСНЯ

Земле моя,
мріє жагуча,
ти мені нині
туга пекуча,
вірная мрія,
серця стиск...
Стирається в серці
Образ, блиск.
Земле моя,
додай мені сили
бути собою,
не скостеніти,
не скніти —
жити навчи.
Тебе любити,
не розгубитись
через чужії
вітри буйнії
навіть тоді,
коли ти мовчиш.

3. V. 1969

СЕРПЕНЬ

Серпень шелестить травною,
листям,
дими снує.
Серпень лагідно стелиться
таємним шелестом всезміни
в грудях тугаво,
настрій лагодить,
підкреслює тугу мою.
Серпень однаково падає на траву
тут і в рідній країні.
Серпень і літо проходить,
життя могого серпень
мина на чужині —
не знаєш ти країно рідна.
Шукаю слів поміж серцями дзвонів,
хоч би колись струмком малим,
не пропадать,
дзвонить у серці батьківщини.

23. II. 1975

Д-р А. ЛИСИЙ

ДАЛЕКА РЕВОЛЮЦІЯ

В січні місяці пригадуємо останню українську революцію. Повертаємо погляди на рр. 1918-1919, коли український народ зробив останню спробу встати на повний зріст і бути рівним у сім'ї вольній, новій.

Була хмельниччина, була мазепинщина і була петлюрівщина. Всі вони були періодами військового змагу українців проти ворогів своїх, а остання досягнула проголошення української державності. Так, як перші дві стали для нас далекими історичними подіями, так і остання відходить у сіру далечинь, все більш і більш втрачаючи свої контури для нового покоління українців. Нема вже гучних святкувань, нема чисельних "академій", відходять у вічність живі свідки боротьби, а ті, що ще є між нами, розгублено зі скорбними очима дивляться на нове покоління нащадків своїх, для якого верещання модерної музики і забава заміняють почуття патріотизму і болю за Батьківщину, яка конає у лабетах окупанта.

Дехто говорить, що ми вже вичерпалися. Тобто ми згубили надію, бо наші сподівання на покращення долі українського народу дотепер не оправдалися. Навпаки, ворог з неменшою, як колись, люттю розправляється зі свіжими паростками українського національного відродження. І можливо якраз тепер, як насагу для наших дій і праці, пригадаємо слова великого сина народу України сл. п. Головного Отамана С. Петлюри:

"Не сміємо своїм зневір'ям зневажити священну пам'ять лицарів, що поклали життя своє на оltар Батьківщини. Не сміємо тратити віри, коли не тратити віри Той, хто послав нас на муки за волю свою. Не сміємо складати зброї, коли не випала ще зброя з невтомних рук Твоїх, Суверенний Народе Український.

Ти переможеш, Великий Народе Мученику, і переможеш не для того, щоб підбивати під себе чужі, не наші землі. Ти переможеш для спокійного будівництва могутньої Держави Української, для щасливої праці поколінь майбутніх. Спадуть віковічні кайдани з стомлених рук Твоїх — спадуть ганебні пута з величезної постаті рідної Матері-України.

Минуть жажливі криваві роки боротьби і невпинна праця синів Твоїх загоїть рани кривавої руїни, дасть пишні скарби для всіх народів світу, дасть спокій і щастя Великій, Вільній Самостійній Україні."

ПОПРАВКА

На обкладинці "Молодої України" ч. 336 мало бути написано — "Вересень — 1984 — September".

ОДУМІВСЬКИЙ ЖУРНАЛ ТА
РАДІОПЕРЕДАЧА "МОЛОДА УКРАЇНА"
під патронатом Комітету Українців Канади відділ
в Торонто
влаштовують

у неділю 31-го березня 1985 року

ВЕЧІР ПАМ'ЯТИ

ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

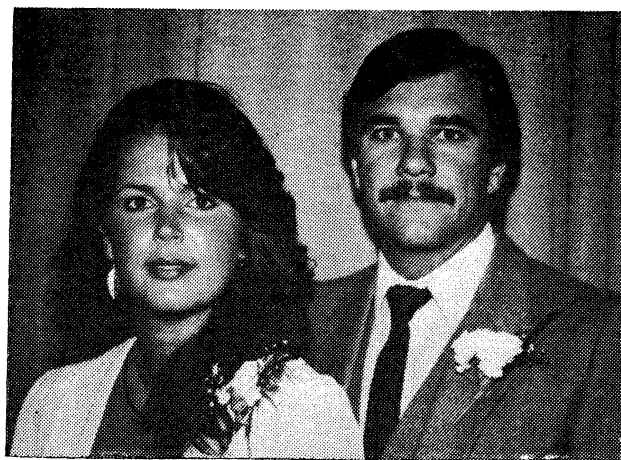
у п'ятдесяту річницю з дня його народження

Доповідь про життя і творчість поета виголо- сить публіцист із Вашингтону — Микола Фран- цуженко. Твори поета читатимуть: Ніна Телі- жин, Надя Ковальчук, Зіна Прусаченко-Зубо- вич, Валентина Родак, Олег Хабурський і Леонід Ліщина. На вечорі виступить одумів- ський ансамбль бандуристів ім. Гната Хоткеви- ча та одумівський дівочий хор "Троянда".

Вечір відбудеться в Торонто, в залі при ка- тедрі св. Володимира, 404 Бетирст вул. Початок о 6-й годині вечора.

Після мистецької частини програми — кава і чай.

На вечір щиро запрошуємо всю українську громаду, читачів журналу, слухачів радіопереда- чі, любителів українського мистецького слова та шанувальників Василя Симоненка.

ВЛАШТОВУЙТЕ ВАШУ ПОДОРОЖ
КОРИСТУЮЧИСЬ ПОСЛУГАМИ ФІРМИ

AVALON TRAVEL

Європа, соняшні південні країни, в дійсності,
цілий світ є не даліше вашого телефона.
Дозвольте нам подати вам безплатно наші
низькі ціни, та інші інформації і поради
у вашій мові.

Петро і Міла Критюк

892 St. Clair Ave., West
Toronto, Ont. M6C 1C5
Tel. (416) 625-9618

Левко Ніщина

ЖАРТ УЛІ КРИВОП'ЯТ

Я завжди думав що Уля Кривоп'ят серйозна жінка. Тепер так не думаю. Ось чому ні.

Вчора слухав я одумівську радіопрограму. Сподобалась мені. Може навіть тому що я її підготував і записав на радіостанції. Програма скінчилась. Хвилин три я ще лежав на канапі і дивився в стелю.

Задзвонив телефон.

"Галло!" — обізвався я.

"Добрий вечір!" — почув з другого кінця. "Левку, це Уля Кривоп'ят. Щойно слухала тебе по радіо. Гарна програма".

"Аж у Вашингтоні було чути?!" — вигукнув я здивовано. "Це ж 600 кілометрів від Торонта. На станції кажуть що хвилі сягають тільки 150".

"Добре було чути. Маєш чудовий голос", — продовжувала Уля.

Ми ще трохи поговорили і на тім скінчили.

Наша розмова не пройшла непоміченою. Показавши слухавку я побачив що біля мене зібралась вся сім'я. На мене дивились дружина Таїса, Валерій та Тиміш — сини і дочка Зоряна. Внедовзі кожен з них мав думку щодо цієї небуденної події. Зоряна ствердила що це сталося завдяки сателітам; Тиміш, аматор астроном, сказав — це через підвищену активність сонячних плям; Валерій був певний що це — аномалія, яка саме він не пояснив; а Таїса заявила що радіостанція збільшила потужність. Кіт Мурко теж дивився на мене і голосно м'явжав. Йому мабуть не подобалось що я був в центрі уваги, а не він. Таке часто не буває.

Всі завважи я старався запам'ятати. Про це явище, думав я, неодмінно треба буде повідомити радіостанцію. Мої міркування перебив другий телефон. Може хто з Філядельфії чи з Нью Йорку — подумав я. Може й там слухали мене, по радіо. То був Віталій Феденко.

"Добра програма була", Левку — сказав він.

"Спасибі! Ти знаєш, Уля Кривоп'ят аж із Вашингтону дзвонила. Казала що там було чути!" — випалив я одним духом.

"Та невже?" — запитав він.

Але в голосі я не помітив подиву чи захоплення. Також, в хаті Феденків було чути голоси, сміх. Мене це насторожило. Зродилось підозріння.

"Слухай Віталій" — сказав я руба — "Кривоп'яти в вас?"

"Та в нас", промовив він сміючись. "Приїжджай з Таїсою".

Такий поворот події мені не подобавсь. Після розмови з Улею — я літав у небі. А після розмови з Віталієм — я почувався так якби хто схопив мене за ногу і притягнув назад на землю.

По дорозі до Феденків я думав як дати знати, що жарт мені цілком не подобавсь. Рішив так: як буду вітатись з Улею — нахмурю брови. Я тоді дуже сердитий виглядаю. А як буду віта-

КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошові перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розраховуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугову. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтеся до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West

Toronto, Ontario M6S 1P1 Toronto, Ontario M5T 2S6

Tel. 763-5575

406 Bathurst St.

Toronto, Ontario M5T 2S6

Tel. 363-3994

9:30 am-6:00 pm	Понеділок	12 noon-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Вівторок	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Середа	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	Четвер	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	П'ятниця	10:00 am-7:00 pm
9:00 am-3:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm

тись зі всіма іншими теж нахмурю брови, але не дуже. Бож вони тільки спільники — не виконавці змови.

Приїхали до Феденків. Зайшли в хату. Почав я хмурити брови. Саме тоді глянув на Яра Кривоп'ята. Він дивився на мене через свої товсті окуляри і усміхався. Його очі були прижмурені, вузьенькі. Як у китайця. Я не витримав і розсміявся.

Але на цім не кінець. Як тільки знову зустріну Улю я таки нахмурю брови. Якби тільки Яра не було з нею. Або принаймні якби він не сміявся так як у Феденків.

Група одумівців Ошави коло ко-
теджу панства Неліпів.

К О Н К У Р С 1 9 8 5

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	— 125.00 дол.
Друга	— 100.00 дол.
Третя	— 80.00 дол.
Четверта	— 60.00 дол.
П'ята	— 50.00 дол.
Шоста	— 40.00 дол.
Сьома	— 25.00 дол.

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу "Молода Україна" до 31-го грудня 1985 року, під псевдонімом, а прізвища з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журналу "Молода Україна". Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 6.156 дол. що склали:

Федір і Надія Бойко	4.006 дол.
Андрій Степанченко	1.000 дол.
Головна Управа ТОП-у Канади	500 дол.
Ярослава і Тетяна Романишин	274 дол.
Колишня філія ТОП-у в Монреалі	201 дол.
Василь Шимко	100 дол.
Дмитро Кірев	50 дол.
Ніна Яців	25 дол.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Центральний Комітет ОДУМ-у

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДИ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Засідання Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижчеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

Голова — Василь Тимошенко

1-ий заступник — Віктор Ліщина

2-ий заступник — Таня Гладько

Секретар — Віра Харченко

Фінансовий референт — Ірина Степова

Референт таборів — Павло Лисик

Референт зв'язків — Наталка Сандул

Референт спорту — Юрій Павлюк

Культурно-освітний реф.

Вільний член — Ігор Лисик

Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

28-го березня, 25-го квітня.

Всіх зацікавлених ласкаво запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

**УПИСУЙТЕ своїх дітей до роїв Юного
ОДУМ-у!**

АРЕШТ

Зима. Мороз на дворі, тепло в хаті, ніч, перина і спокій — саме щастя. Найкращі ночі — з п'ятниці на суботу та з суботи на неділю. Тоді не маю школи "на голові", не боюся, що завтра мене можуть запитати про щось, чого я не знаю.

Так і тієї ночі. Поклався до ліжка біля дванадцятої. Чудова тепла перина накрила мене з усіх сторін, не випускаючи ні однієї калорії тепла, яке містилося під нею. Сон прийшов дуже скоро і я з великою приємністю піддався під його панування. За заплющеними очима відкрився мій казковий світ нічних мрій.

Не довго це тривало, бо зараз у ті розкішні хвилини брутально вдерлася реальність. Хтось сильно заграмав у двері.

**

Злий за те, що мене хтось розбудив виглянув у вікно: тут ще зовсім темно! — Ну так, — це зима, тепер сонце пізно сходить. Котра година? — Дивлюся на годинник, але нічого не бачу — темно.

— Чого хтось так грюкає у двері? Та ж знає, що всі ще сплять. Може якась аварія, комусь хату залило водою, або хтось з села прийшов роботу замовляти. Вони це часто роблять. Не розуміють, що як вони на селі так рано встають, то це не значить, що всі так роблять. Прийдуть такі зрана, та й не дають мені спати... Чому тато не встає й не йде відчиняти двері? Не чує, чи що? Нарешті, хтось іде. Батько, стогнучи, вийшов у коридор. Чую уривки розмови. То міліція!

— А вони чого хочуть?

Я сплю найближче до виходу. Моя кімната є перехідною спальнею-ідалнею. Прийшла мама.

— Що сталося? — питає.

— Не знаю, — кажу щоб не турбувати її, — котра година?

— Половина до третьої. Не можуть прийти рано, будять людей вночі. Хто то?

— Не знаю... — не докінчив, як повернувся тато і каже понервований:

— Прийшли мене арештувати.

Вийшов одягнутися.

— Не арештувати, — чую з коридора, — тільки до в'язниці.

Зайшли до хати. Було їх троє. Один — у звичайному ясно-синьому мундирі, другий мав польовий мундир, а третій — одягнений звичайно по-цивільному...

— До якого в'язниці? — не заспокоюється мама, — вночі зриваєте людину з ліжка і забираєте не знати куди. Звідки я можу знати хто ви такі?! Були випадки, що прийшли, забрали, і людина пропала! Це може бути щось подібне.

— Тут немає нічого подібного, — пояснює один, — просто дали нам наказ затримати вашого чоловіка до в'язниці. То все.

А мама, бліда, схвилювана, говорить далі:

— Який наказ?! Хто його дав?! Маєте якийсь документ?

— Так, тут, прошу, — каже в цивільному і поклав якийсь папір на стіл, притримуючи руками. Мама хоче його взяти в руки, а він відсуває.

— Чого відсуваєте?!

— Щоб ви не взяли в руки.

— Але я нічого не бачу!

— То прошу забрати руки, тоді підсуну ближче.

Мама відсунула одну руку, а другою далі спиралася об стіл. Тоді він обережно підсунув папір, як якусь дорогоцінність, і дозволив їй його читати. Мама дивилася на написане, але багато не бачила. Страх заслав туманом зір і думки. Розуміючи, що тут вже більше нічого не вдіє, вона пробує рятувати ситуацію трохи інакше.

— А звідки маю знати, що ви справжня міліція, а не перебрані бандити?

Тут "наймудріший" у ясно-синьому мундирі, який найбільше говорив і крутився по кімнаті, витягнув щось пластикове і блимнув ним перед маминими очима.

— Чому так скоро, я нічого не побачила?!

Тоді він ще раз витягнув те що у пластиковій обгортці і потримав перед маминими очима хвилину довше, ніж перед тим. Догадуючися по вигляді мами, що і цим разом не заспокоїв її, сказав зарозуміло:

— Що ви тут мені морочите голову!

Видно було по мамі її велике зусилля себе контролювати. Міцно збудований, низький і зарозумілий "наймудріший" ходив туди і сюди. А підлога під ним рипіла та й рипіла, ніби людина, яка ридає, під важким, чорним чоботом гнобителя, що ступає по її обличчю.

Другий, вбраний по-цивільному, стояв в куті за столом. На його огидному чолі в ясному світлі жарівки мерехтіли краплі поту. Він водив очима по всім, де міг. Найбільше увагу звертав на мене. Іноді здавалося, що він хоче мене перевірити наскрізь. Третій — у польовому мундирі — сів на кріслі та втупив зір у якусь неозначену точку на підлозі. На його обличчі з'явилася усмішка божевільного і застигла, ніби він з нею вродився.

Атмосфера напружилася. Розгублена мама не знає що робити. Я лежу в постелі заморочений, бездіяльно вдивляючись на ту цілу сцену. Пригадую собі, як мама колись казала, що тата вже забирали на розмови до Служби Безпеки, коли був ще головою УСКТ в Перемишлі. Тоді наша

ПОДЯКА

домівка стала занадто активною культурно і, щоб припинити цю діяльність, сказали моєму батькові, щоб він не забував, що в нього діти і жінка. Так, він був тоді примушений відмовитись. Про це мама розказала мені зовсім недавно. Тепер я почув тривогу в серці, — чи те, що зараз діється, не має часом зв'язку з тією справою. Нараз пригадую собі, як кілька днів тому хтось телефонував до домівки і говорив що наближається "час на нас". Що вони — не сказав хто, але говорив по-польському, зроблять з нами "порядок", мовляв, — шикуються для нас дерева на яких висітимемо. Раптом мені зробилося гаряче.

— А що, як вони власне це почали робити?! Я ж читав у бюлетенях Солідарності про подібні випадки. Також були знайдені змасакровані тіла, закопані у пластикових мішках, в одному з лісів біля Щеціна. Але ті були активними проти пануючої системи, а тато нічого такого не робив. Ні, то мусить бути щось інше. Але чому так посеред ночі?..

Тато, вже одягнений, заходить до кухні:

— Зроби мені кави..

— Нема на це часу, — відізався голос — поспішіться!

— Як то?! — скрикнула мама, — не дасте чоловікові навіть нічого гарячого напитись?!

— Нема на це часу! — повторив той самий голос.

— Що це?! Надзвичайний закон, чи що?! — наполягала мама.

— Так, надзвичайний закон, — відповів цивільний, — зрештою, що буду казати, довідаєтеся про все вранці, коли передаватимуть по радіо. Цей "надзвичайний закон" не прозвучав серйозно в його голосі.

Але хіба не можете сказати що сталося? — спитала мама, ніби трохи спокійніше.

— Та ж я вам вже сказав!

— В такому разі, я не пущу самого чоловіка. Прошу зачекати на мене.

— Як ви хочете, — відповів цивільний.

Тато, нічого не говорячи, сидить на табуреті і п'є дрібними ковтками зимний компот. У нього спокійний вигляд. Він ніколи не виявляє своїх почувань. Це часто було причиною різних непорозумінь. Мама любить відкритість і коли домагається цього від тата, він ховається далше і глибше в себе. Тепер, коли сидить тут із холодним компотом, цигаркою поміж пальцями, і спокійним, лицем, — знаю, що в нього всередині кипить. Кожний нерв напружений, кожна клітина містить в собі тонни страху і непевності. Це стиснуло йому горло і зав'язало язик. Не видає з себе ні одного слова. Не може він багато говорити — така його вдача.

Мама вже зібрана. Двері замкнулися за ними і хата знову наповнилася тишиною.

З відчинених дверей вдерся до хати гострий подих зими, вдаряючи своїм холодом у поблідлі лица батьків. Надворі темна зимова ніч. Вони не

Цією дорогою складаємо глибоку подяку редколегії і адміністрації журналу "Молода Україна" за влаштування, з такою сердечною дбайливістю, літературного вечора пам'яті Бориса Олександрова, в п'яту річницю його трагічної смерті. В першу чергу, дякуємо Олександрові Харченкові, членові редколегії журналу, приятелю Бориса Олександрова та фінансовому спонзорів його книжки гуморесок "Любов до ближнього", що була видана 1961 року, під псевдонімом Свирид Ломачка, — за ініціативу, підготовку і проведення вечора та вступне слово на ньому; маестрові Миронові Левицькому — за доповідь; рецитаторам Зіні Прусаченко-Зубович, Надії Куцій-Ковальчук, Валентині Родак членові редколегії, і Леонідові Ліщині редакторів журналу, та артистці Ніні Теліжин — за мистецьке читання поезій; Любі Харченко за організаційну допомогу у влаштуванні вечора.

Дружина — Світлана

Сини: — Борис з дружиною Галиною,
Олександр

Двоюрідна сестра — Ганна Черінь

знають куди і чого йдуть, що з ними станеться за хвилину і чи колинебудь повернуться до хати. Підбадьорує їх лише думка, що вони разом. Лютий мороз їх не турбує. Звечора ще було тепло, але напротязі кількох годин температура впала і все вкрилося льодовою шкаралупою, ніби замкнулося в собі, кажучи:

— Це не мій клопіт, я не хочу мати з тим нічого спільного, чого мені мішатися в чужі справи? Батьки в супроводі міліції йдуть до вулиці, де на них чекає військове авто. Мовчать. У головах крутяться різні думки:

— Чи встигнемо рано до церкви?

Як довго нас триматимуть?

Чого вони справді хочуть?...

Навіть не помітили, коли опинилися біля авта. Шофер сидить з байдужим виглядом. Навіть не глянув на них. Спереду, поруч шофера, сідає "наймудріший". Зразу той що в польовому мундирі, поруч нього саджають батька, де хоче сісти і мама, але той перший перегородив їй місце рукою і не пускає.

— А де я сяду? — питає мама.

— Ви не поїдете.

— Як то?! Ви ж казали що..?

— Ми не хотіли вашої гістерії, — пояснив той що у польовому мундирі і закрив двері. Авто від'їхало. А маму, ніби грім з ясного неба вдарив:

— Як то? Не може бути!...

Без живої душі, стоїть остовпіла мама посередині дороги. Вона вже не бачить ані авта, що віддаляється в сторону міста, ані хати, що спить у долині між деревами, ані місяця, що визирає із-за хмар...

ОБС

ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ Б. ОЛЕКСАНДРОВА

В неділю, 27-го січня, в Торонто в Інституті св. Володимира українська громада відзначила 5-ту річницю смерті поета Бориса Олександрова-Грибінського.

Вечір влаштували працівники журналу "Молода Україна". Програмою вміло проводив Олександр Харченко. При головному столі сиділи редактор "Молодої України" інж. Леонід Ліщина та член редакційної колегії Валентина Родак. П. Харченко попросив до слова присутнього голову місцевого Відділу КУК інж. Ярослава Соколика.

Програма складалася з мистецького читання творів поета. Читали Надя Куца-Ковальчук, Ніна Теліжин, Валентина Родак, Зіна Прусаченко та Л. Ліщина.

Доповідь про поета сказав маестро Мирон Левицький, який по-мистецьки оформлював всі твори поета, що були видані в Торонто. П. Левицький у своїм слові підкреслив ліричність, образовість та відчуття кольорів у творах Б. Олександрова. Також згадав, що поет писав і сатири на сучасні події під псевдонімом Свирид Ломачка.

Найбільш зворушливим був спомин письменниці Ганни Черинь, двоюрідної сестри св. п. Б. Олександрова, яка приїхала на цей вечір з Чикаго. Вона згадала дитячі та юні роки поета, балачки, збитки, пригоди, роздуми. Згадала і те, що величезна родина їхніх батьків майже вся загинула в трагічному 1933 році з голоду. Райдужні кольори її слова живим змалювали малого та більшого св. п. Бориса перед очима заворожених слухачів у переповненій залі Інституту.

Після програми інж. Соколик подякував організаторам від цілої громади за пам'ять про поета та влаштування такого цінного вечора.

На залі була присутня дружина покійного поета поетеса Світлана Кузьменко-Грибінська з двома синами та невісткою.

(Свобода, 9 лютого 1985 р.)

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.

Toronto, Ont. M6S 1N4

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,

НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

"ЧАС ХАЙ ЛЕТИТЬ" — НОВА ПЛАТІВКА АНСАМБЛЮ "СОЛОВЕЙ"

Недавно молодий музично-вокальний ансамбль "Соловей" у Торонто зробив гарну несподіванку всім любителям української естрадної музики, випускаючи свою другу платівку — "Час хай летить."

Ансамбль "Соловей" — один з найкращих у Північній Америці. Минулого літа він виступав з великим успіхом на фестивалях "Вінок" у Гримзбі в Онтаріо й "Писанка" у Вегревил в Альберті та на "Фестивалі молоді" на "Верховині" в Глен-Спей.

Свої успіхи ансамбль завдячує музичному хистові й високій кваліфікації її членів, їхньому захопленню українською музикою й їхньому умінню поєднати дух української традиції з духом сучасності.

Ансамбль не тільки плекає нашу народну пісню й музику, але й збагачує українську музичну культуру новими творами його членів, (музика і слова) Віктора й Леоніда Ліщини, Мстислава Федака й Сема Юрела, чи таких відомих мистців, як Борис Дніпровий.

Про музичне "Вірую" ансамблю найкраще говорять оті слова останньої пісні платівки:

"Ми є солов'ї співучі, пісня — це наша любов.
І вирує в жилах буйно в нас козацька кров.
Хоч на чужині родились, в українську пісню
залюбилися,
Ось послухайте, отак вона звучить."

І справді, репертуар платівки — десять пісень, в тому три народні, і один інструментальний твір — у виконанні залюбленого в українську пісню ансамблю звучить якось по-новому свіжо, бадьоро, весело й зворушливо.

Коли слухати платівку, час насправду, скоро летить. І можна не тільки слухати її, але й одночасно танцювати гуртом при звуках її мелодій.

Добре зробили видавці, що на внутрішній обкладинці платівки надрукували текст кожної пісні. Це дає слухачам змогу вивчати його на пам'ять і співати разом з ансамблем.

Докладні інформації про награний репертуар і його авторів і виконавців подані на обкладинках платівки.

Зовнішню обкладинку прикрашує малюнок, на якому інструменти символізують модерний характер оркестри "Соловей". На її звороті фотографії членів ансамблю у вишиваних сорочках.

Платівка варта того, щоб її набути для себе чи для своїх рідних і знайомих. Ціна платівки або касетки: \$8.98 плюс \$1.25 за пересилку. Замовлення посилати на адресу:

YEVSHAN COMMUNICATIONS INC.

P.O. Box 125, Station St. Michel
Montreal, Quebec, Canada H2A 2L9

**ЖЕРТВОДАВЦІ НА РАДІОПРОГРАМУ
"МОЛОДА УКРАЇНА" В ТОРОНТО
(з нагоди свята Різдва Христового)**

Ліна і Павло Дрозд	\$50.00
Марта Савченко	50.00
Анна і Стефан Тимофії	30.00
Павло Остапович	25.00
Іван Гловацький	25.00
Дарія і Бад Бродгеди (Гамільтон)	25.00
Катерина Мусій	20.00
Валентина і Федір Лавринюки	20.00
Віра і Андрій Ліщина	10.00

(за місяць січень 1985 р.)

Стефан Тимофій	\$50.00
"Ваші програми мені дуже подобаються" телефонної розмови.	— з
Євгенія і Тиміш Таборовські	50.00
"Прийміть нашу коляду на програму".	
Теодор Чіх	50.00
— Коляда на Вашу цінну програму.	
Ніна Козій	25.00
"Прошу прийняти мій різдвяний подарунок".	

Іван Дубилко **25.00**
... Це на допомогу радіопрограмі. Щиро бажаю
Вам найкращого здоров'я і найкращих успіхів у
Вашій праці.

За фінансову підтримку всім щиро дякуємо

**Головна Виховна Рада
Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді**

S N I H HEATING & COOLING

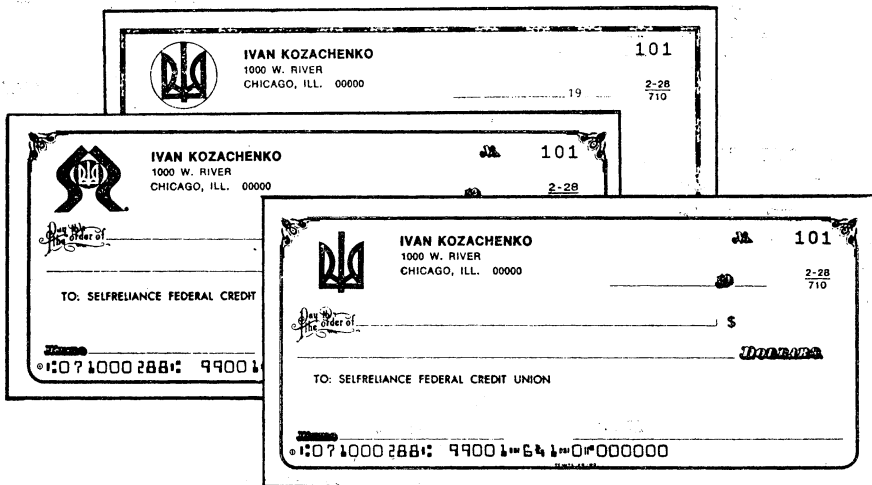
ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

**ЧИ даєте Ви нагоду своїм дітям
брати участь у праці ОДУМ-у?**

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

**УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.**

**КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА Є КРАЩІ
ЯК ЗВЧАЙНІ ЧЕКИ.**

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

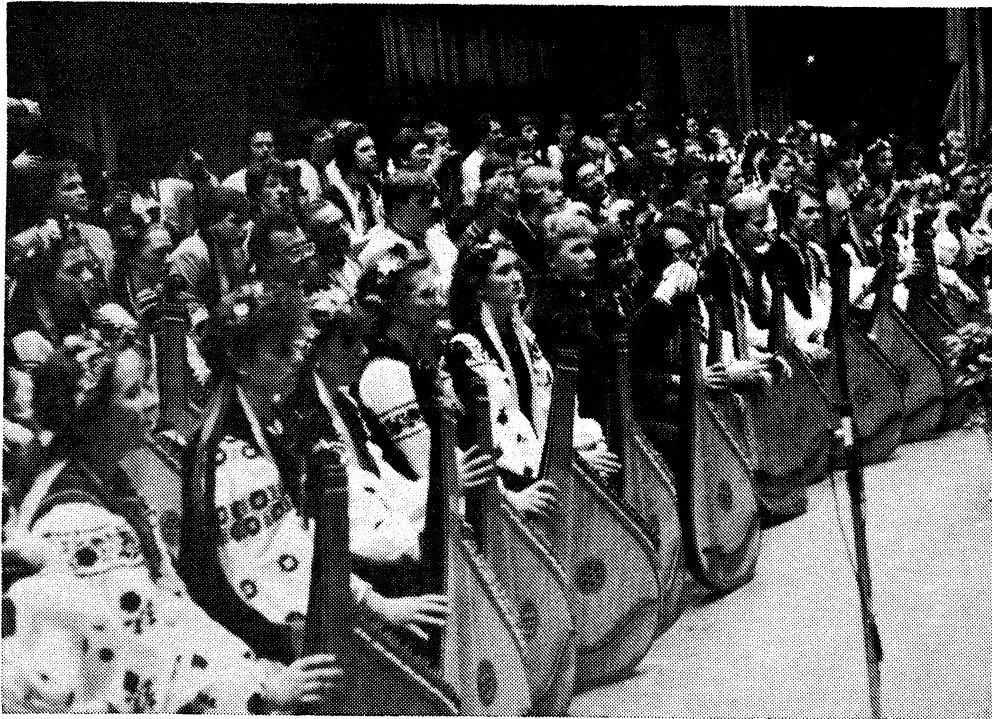
"САМОПОМІЧ"

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Валентина РОДАК

ДРУГИЙ ВЕЛИКИЙ ЗБІРНИЙ КОНЦЕРТ БАНДУРИСТІВ КАНАДИ Й США

Частина Збірного ансамблю бандуристів Канади і США під час концерту у Філадельфії.

30 грудня 1984 р.
Фото В. Родак

В кінці грудня 1984-го року, відбулася друга незабутня подія в житті молодих бандуристів Канади й США. Перша більше величава, відбулася на початку грудня 1983-го року під час IV-го Світового Конгресу Вільних Українців у місті Торонто, коли Збірний ансамбль з 148-ми бандуристів-співаків з різних міст Канади й США виступив на концерті у Мейпл Ліф Гарденс під диригентурою покійного вже маестра Григорія Китастого. Це дійсно була історична подія, бо вперше в історії у вільному світі, а може й взагалі, виступила на сцені велика кількість бандуристів; більшість з них народжені поза межами України. Відповідальні координатори — керівник Ансамблю Бандуристів ім. Гната Хоткевича в Торонто — Валентина Родак і Віктор Китастих з Сан Дієго — голова ТУБ-у раділи успіхами.

Цього року Товариство Українських Бандуристів — ТУБ, з допомогою членів Школи кобзарського мистецтва в Нью-Йорку, влаштували великі концерти кобзарської музики в містах Нью-Йорку і Філадельфії. Канадські бандуристи з Торонто, Монтреалю, Вінніпегу та з інших міст різними способами транспортації: потягами, літаками та автобусами доїжджали до Великого Міста, де їх зустрічали американські друзі-бандуристи. Приємно було спостерігати їхню зустріч і щире вітання.

Мета цих зустрічей-концертів: поширення кобзарського мистецтва та співпраця бандуристів і

ансамблів. В додатку до цього ж вшанування пам'яті понад 300 кобзарів і лірників, замордованих Сталінським режимом взимку 1934-1935 року, в 50-ту річницю смерті. Цим носіям української пісні і духу, скликаним на З'їзд музикантів до Харкова присвячено першу частину концерту в Нью-Йорку.

У 18-му числі журналу "Тайм" Патриція Блейк пише про нещодавно видані спогади Дмитра Шостаковича, визначного радянсько-російського композитора, в перекладі Антонія Бовіса. Патриція Блейк пише:

"Здається, найбільше зворушливим місцем в спогадах є те, де автор уболює з приводу цілковитого знищення народної музики в Радянському Союзі. І тут зворушливо розповідає Шостакович про сліпих народних співаків-лірників та бандуристів, що від незапам'ятних часів мандрували широкими шляхами України".

"У половині 30-их років скликано цих співаків на офіційний конгрес народної музики України. І кілька сотень бандуристів з'їхалося з далеких забутих сіл на цей конгрес. Це був живий музей, жива історія України, — пише Шостакович. — Всі її пісні, вся її музика та поезія. І всіх їх, всіх цих сліпих лірників-бандуристів було знищено"*.

В програмі 1-ої частини були сольові виступи, дуети та квінтет. Виконано лірницький кант "Святий Боже", думи "Про смерть козака-бандуриста", "Про Матір-Україну", "Про Марію"

Члени ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича з Торонто перед виїздом на концерти до Нью-Йорку і Філадельфії.

Перший ряд зліва: Олена Кошарна і Тамара Дрозд.

Другий ряд зліва: Наталка Лебединська, Катя Кошарна, Надя Дубик, Оля Корець, Світлана Ліщина, Оксана Родак, Василь Корець і Валентина Родак — керівник ансамблю.

**26 грудня, 1984
Фото Ів. Корця**

та інші. В цій частині крім талановитих молодих бандуристів-співаків виступили: Петро Китастий — музичний керівник концертів і член Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка з Детройту та довголітні бандуристи: Роман Левицький і Володимир Луців з Англії. Півтора тисячна публіка нетерпеливо чекала появи на сцені збірної ансамблю. Коли завеса розсунулася оплескам не було кінця, а професійне освітлення сцени опромінювало барвисті кольори народних костюмів 120-ти бандуристів, яким трішки тісно було на сцені, але які з запалом надзвичайно добре виконали цікаву та різноманітну програму, яка складалася з різдвяних та світських пісень. Кожен учасник грав і співав. Різдвяні мотиви, в які вкладено наш невмирущий "Щедрик" Леонтовича та народні пісні "Там, де Ятрань круто в'ється" і "Ой, горе тій чайці" збуджували людські почуття. На домагання публіки жартівливу "А калина не верба", члени ансамблю мусили повторити і бравурно закінчили "Маршем молодих" Григорія Китастого. Публіка бажала доповнення і Збірний ансамбль з радістю та з великим почуттям виконав колядку "Нова радість стала". Диригентами були: Петро і Юліян Китасті та Тарас і Наталка Павловські.

На другий день, двома автобусами і декількома автами рушили бандуристи до Філадельфії. По дорозі зупинилися в Бавнд Бруку на місці спочинку Батька-кобзаря св. п. Григорія Китастого, який упокоївся 6-го травня 1984-го року. Згадалися ті болючі і тяжкі дні, і сльози щиро-го жалю лилися по молодих обличчях, особливо по тих, що не мали нагоди бути на похороні

14-го травня минулого року. Уявіть собі, 120 бандуристів співають "Думи мої" і "Вічна пам'ять". Зворушливий момент, а в той же час і історичний — Канада, США і Англія — молоді і старші бандуристи віддають поклін людині, яка їм подарувала клаптик рідної Батьківщини, і в той же час впоїла в них — в тих що не бачили Її, любов до Неї, до Її пісні, Її інструменту. Щось дійсно таємниче і незрозуміле в цьому нашому інструменті, в тій бандурі, що за останніх декілька років схопила частину нашої молоді! Що примушує її грати та брати участь у концертах з своїми ровесниками далеко від дому і батьків?! Вона сама бажє, бо відчуває, що належить до українського роду. Честь і слава їм та батькам, що заохочують і допомагають.

І знову у переповненій залі, півтори тисячі слухачів, — повторний концерт. Цього разу для відзначення ювілею 90-ліття Українського Народного Союзу. На цьому концерті виступали бандуристи з Торонто. Публіка, як і в Нью-Йорку, щиро вітала учасників оплесками. Зворушені успіхами бандуристи верталися додому. Втолені? — Ні, бо цілу дорогу співали колядки та народні й жартівливі пісні.

Велике і нелегке завдання вибрала наша молодь — зберігати національні скарби. Перед ними багато праці!

*"Про долю кобзарів в Радянській Україні", Віталій Мізинець. Молода Україна ч. 335, липень-серпень 1984 р.

ЧАРІВНЕ ПОЛІССЯ

Всю територію України ніби оперізують три відмінні один від одного пояси: Полісся, Лісостеп і Степ, називають їх зонами.

Лісова зона, або Полісся, розкинулась на півночі України. Її південний кордон сягає аж до Києва, далі проходить на Фастів, Житомир, Шепетівку.

Про красу Полісся писало свого часу багато письменників, згадаймо хоча б "Лісову пісню" Лесі Українки", "Ліс шумить" В. Короленка. Які таємничі-казкові пуші постають перед нами! Полісся й донині зберігає в багатьох місцях риси незайманої природи. По берегах поліських річок зустрічаються дрімучі діброви, гаї, бори. Між зеленою царства, мов казкові велетні, стоять тисячолітні дуби, шумлять під вітром високі сосни, берези, осокори. Поближче до річок горнутья вільхи та розлогі верби, тут росте лепеха, різуха, а далі мріють грузькі болота й моховища. Ще далі розкинулись луки, мочарі, а за ними — царство трав і квітів. Край цей надзвичайно багатий на ягоди, гриби, птаство, звірину. За луками й мочарами, за сосновими борами та піщаними дюнами, виблискують озера, ніби голубі дзеркала землі. Найбільше їх на Волині. Серед них знамените своєю казковою красою Свитязьке озеро, лагідне Піщане озеро, Біле, Добре. Такого прісновидного озера, як Свитязьке, не зустріти більше ніде. Займає воно близько 30 квадратних кілометрів, а глибина його сягає 58 метрів. Посеред озера — невеличкий острівцець, ніби зелена маківка.

Вся Волинська, Ровенська, Житомирська, більша частина Чернігівської і частина Київської області належать до Полісся. Але це не однорідний край. Радомишль не схожий на Дубно, як Дубно не схоже на Дубровицю на Ровенщині або

Остер на Чернігівщині. Просторами Полісся течуть голубі ріки в зелених берегах — Прип'ять і Сож, Десна і Горинь, Случ і Тетерів, Стир і Луга.

Десна — цариця поліських річок, яка котить свої хвилі гордовито й величаво до самого Дніпра. Річок на Поліссі понад п'ять тисяч.

У наші дні в наслідок меліорації Полісся дуже змінилось, поволі стали зникати болота і мочарі, міліти річки, що внесло істотні зміни і негативно стало впливати на екологічний балас областей Полісся.

Волинь — це край озер і річок. Звідки ж походить її отака поетична назва? Знавці давніх легенд і переказів розповідають, що походить вона від найглибшого і найбільшого озера Волині — Свитязького. За непослух прогнали батьки свою доньку з дому; пішла вона, гірко плачучи, та й заблудилась у пуші. Сіла під дубом, а сльози так і ллються нестримно. І набігло з тих чистих сліз озеро. Народила дівчина сина, поклала під дубом, а сама кинулася в озеро. Стала вона русалкою і часто випливала вона на берег погодувати свого сина. Син виріс, став дужим витязем. І заклика він свій знедолений народ до боротьби проти загарбників. Гукнув на всю землю: "За волю!" І пішли до нього нескорені люди битися за волю і правду. І ось від тоді озеро, на березі якого виріс той витязь, звуть Свитязем, а всю землю — Волиню, що означає — воля...

...Ой, чи так красно в якій країні,
Як тут, на нашій рідній Волині."

Л. Українка

Скільки інших легенд народилося в цих краях, оповитих серпанком казковості! Леся Українка, яка провела дитинство в селі Колодяжному, (біля Ковеля) написала свою драму — феєрію "Лісова пісня", навіяну легендами і переказами Волині.

Історія Волині. Про це написано безліч книг, десятки вчених працювали і працюють над цим питанням.. Історія Волині починається з сивої прапрадавнини, про що свідчать археологічні матеріали, що територія області була заселена близько 1500 років тому стародавніми людьми, мисливські стоянки яких було знайдено біля Каменя-Комирського. У І тисячолітті нової ери на Волині жили східнослов'янські племена дулібів, бужан і волинян.

Зовнішня небезпека примушувала їх селитися поблизу міста Волині, від якого, напевно, дістала назву і Волинська земля. Місто Волинь вперше згадується в літописі 1018 року, в якому літописець пише, що тут жило слов'яно-руське плем'я,

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні okazji.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

Лугьк. Волинський обласний музично-драматичний театр ім. Т. Шевченка.

відоме під назвою дулібів, пізніше бужан, котрі згодом стали називатися волинянами.

"Дулеби, — жив по Бугу, де нині волиняни".

Руські князі починали свою діяльність з будівництва міст. Котрийсь із них і заснував Волинь, біля нього, як біля спільного отчого дому, гуртувалися давні предки — бужани, що з бігом часу стали називатися волинянами.

Складною історією дихає із своїх глибин волинська земля. З 10-го століття входила вона до могутньої Київської Русі, пізніше її завоювала Литва, а після унії 1569 р. між Литвою і Польщею, потрапила Волинь у володіння польських королів, але нащадки волинян не поступилися Королівській Польщі, ані не присягали московським царям. Територія Волині століттями була покрита кривавим відблиском повстань поневоленого народу, і ці нащадки своїх славних предків створили Поліську Січ в 1941 р., а пізніше, збройну боротьбу повела проти окупантів героїчна Українська Повстанська Армія (УПА).

Пролітали роки, змінювалися покоління, але одвічна волелюбність волинян не пригасала з часом, передавалась у спадщину.

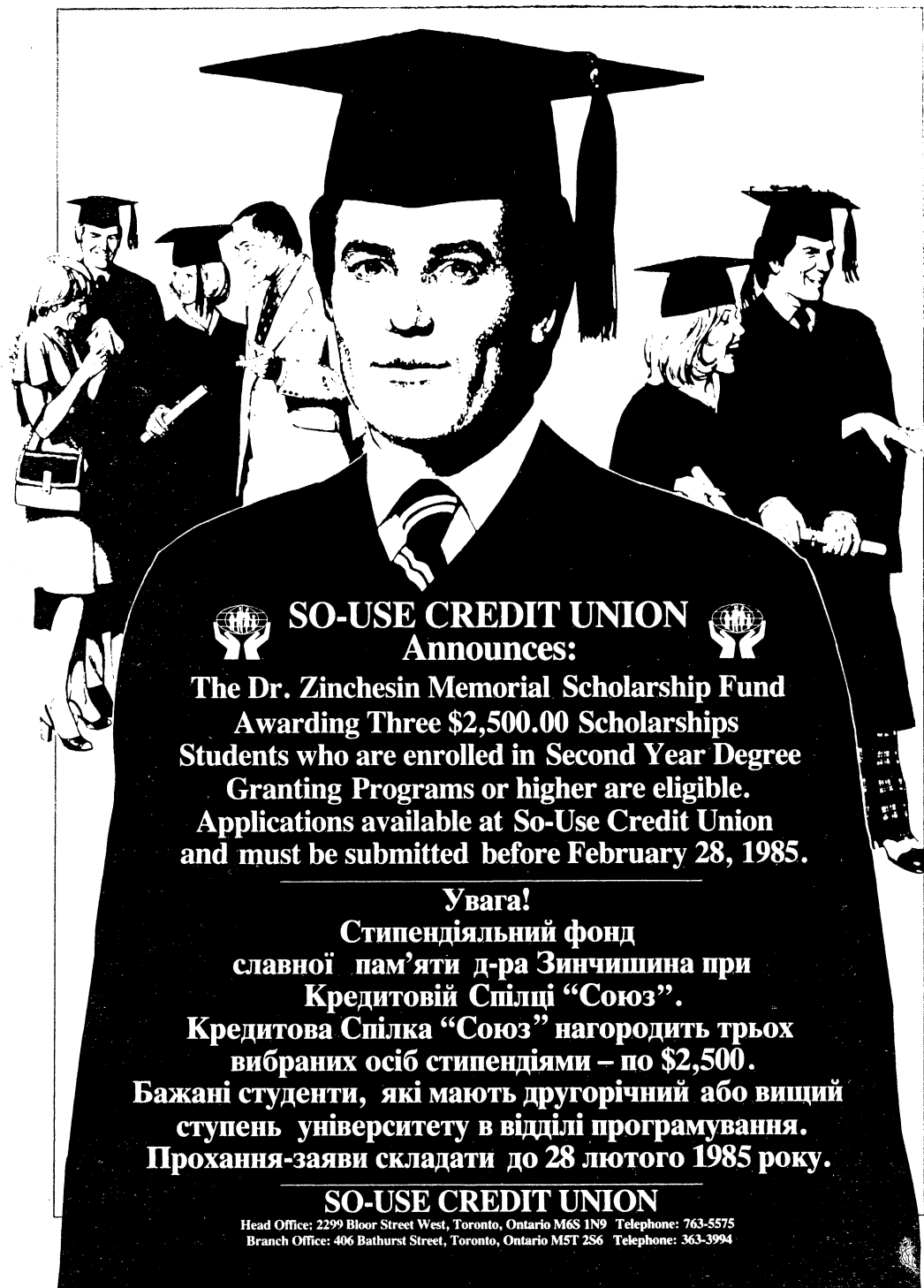
Історичні долі Волині... Давня слава землі волинської міцно тримається в пам'яті волинян, не вицвітає, не вивітрується із сторінок історії.

Сучасна Волинська область знаходиться на північному Заході України. Область межує на півдні з Львівською, на сході — з Рівненською областями, на півночі з Брестською областю Білорусії, а на заході з Польщею. Область займає

площу більш як 20.000 кв. км., населення — понад 1-н мільйон, із них українців майже 95%, більша половина населення Волинської обл. проживає в сільській місцевості. Область було утворено в грудні 1939 р., після так званого "возз'єднання" Західної і Східної України. На сучасну пору область поділена на 15 адміністративних районів. В області багато лісів, майже 22 проценти території вкрито ними, незлічена кількість чагарників, баліги й торфовищ, а також багато рік і озер, яких є понад 220, і одне з найбільших на Україні — озеро Свитязьке. Область має дуже багатий тваринний світ. В області є великі поклади кам'яного вугілля, крейди, керамічної та гончарної глини, піску, вапняку. Клімат області помірно-континентальний, зима м'яка. В області вирощують пшеницю, жито, ячмінь, гречку, цукровий буряк, льон, картоплю.

(Закінчення в наступному числі)

**СКІЛЬКИ Ви приклали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

SO-USE CREDIT UNION
Announces:
The Dr. Zinchesin Memorial Scholarship Fund
Awarding Three \$2,500.00 Scholarships
Students who are enrolled in Second Year Degree
Granting Programs or higher are eligible.
Applications available at So-Use Credit Union
and must be submitted before February 28, 1985.

Увага!
Стипендіальний фонд
славної пам'яті д-ра Зинчишина при
Кредитовій Спільці "Союз".
Кредитова Спілька "Союз" нагородить трьох
вибраних осіб стипендіями – по \$2,500.
Бажані студенти, які мають другорічний або вищий
ступень університету в відділі програмування.
Прохання-заяви складати до 28 лютого 1985 року.

SO-USE CREDIT UNION
Head Office: 2299 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Telephone: 763-5575
Branch Office: 406 Bathurst Street, Toronto, Ontario M5T 2S6 Telephone: 363-3994

УВАГА, ДЕТРОЙТЦІ!

Слухайте кожного першого понеділка
кожного місяця одумівське півгодинне
радіопересилання

від 2:15 до 2:45

на радіопрограмі "Гомін України"
(WCAR 1090 AM)

ЯКЩО МИ кажемо, що молодь
майбутність нації – то що ми
зробили, щоб допомогти їй у її
праці?

22-ГИЙ ВИХОВНО-ВІДПОЧИНКОВИЙ ТАБІР ЮНОГО ОДУМ-У НА ОСЕЛІ “УКРАЇНА”

Лондон, Онтаріо, від 15-го до 28 липня 1984 р.

Склад Команди:

Комендант: Антон Лисик, СВУ, Ошава, Онтаріо
Бунчужні: Андрій Смик, Вих. Ю-ОДУМ-у, Детройт, Мішіган, США
Наталія Лиса, СВУ, Міннеаполіс, Міннесота, США
Заступник коменданта: Павло Лисик, СВУ, Ошава, Онтаріо
Виховники: Лариса Завертайло: гурток "Нова хвиля"
Ала Лисик: гурток "Веселки"
Борис Харченко: гурток "Акули"
Віктор Юхименко: гурток "Чорноморці"
Заступники: Надія Тимошенко
Гриць Мачула
Обозний: Андрій Шевченко
Ручні роботи: Оля Лисик
Опікунка басейну: Роза Шиндлер
Редактор "Таборових Вістей": Наталія Лиса

КУХНЯ

Лена Лисик (1 тиждень)
Галя Притула (2 тижні)
Віра Денесюк (2 тижні)
Галина Савранчук (1 тиждень)

МИТРОПОЛИТ ВАСИЛЬ ЛИПКІВСЬКИЙ

Роками ОДУМ-івці разом із українською громадою прикладали зусилля щоб поставити пам'ятник нашому першому митрополитові УАПЦ, Василеві Липківському. Це було зроблено восени 1983 року, коли в українському православному центрі в США, в Бавнд Бруці, посвятили величавий пам'ятник.

Митрополит Василь Липківський народився 7 березня 1864 р. в родині священика Константина Липківського, настоятеля парафії в селі Попудні, вчився в Уманській бурсі, а в рр. 1883-84 в Київській Духовній Семінарії, а звідти був посланий до Київської Духовної Академії. 20 жовтня 1891 р. прийняв сан священика. В 1892 р. був призначений в м. Липовці настоятелем міського собору і інспектором церковно-парафіяльних шкіл в Липовецькому повіті.

В 1905 році о. Липківський був призначений до Солонянської парафії в залізничному районі Києва. Одночасно він викладав релігію в деяких Київських школах.

В революційному 1917 р. о. Липківський взяв

жваву участь у церковно-визвольному русі Православної Церкви в Україні.

На Всеукраїнській Православній Церковній Раді, на чолі з прот. Липківським, 5-го травня 1920 р. була проголошена незалежність української церкви від церкви російської.

На Всеукраїнському Церковному Соборі в Києві від 14 до 30 жовтня 1921 вирішено висвятити двох єпископів покладенням рук священиків. 23 жовтня 1921 р. Собор висвятив на єпископа прот. Василя Липківського який став першим Митрополитом УАПЦ. В перші роки свого існування УАПЦ швидко розвивалася. За три роки мала 1100 парафії, багато священиків і тисячі вірних.

Більшовицька влада, яка була і є ярим ворогом релігії, недовго толерувала розвиток української національної церкви. Підіслані агенти грабували церкви, арештовували духовенство й вірних. Влада накладала дуже великі податки на церковні громади.

На Другому Церковному Соборі в 1927 р. митр. Василя усунули із високого становища, а на його місце обрано о. Миколу Борецького. Церковне переслідування ставало ще інтенсивніше, а в 1930 р. — офіційно зовсім ліквідували УАПЦ. Більшість єпископів і духовенства, і великі маси вірних було арештовано, заслано до концентраційних таборів у Сибір або замучено по тюрмах чи розстріляно. Поміж ними загинув і митрополит Василь Липківський. До 1937 року не залишилося на Україні жодної парафії УАПЦ.

Андрій Смик — бунчужний

КОМЕНДАНТ ГОВОРІТЬ

Працюючи вже десять років на одумівських таборах, заступником, виховником та бунчужним, припало мені в цей рік бути комендантом. Прийняв я цю працю знаючи, що відповідальність велика, але також, що праця має бути виконана для розвитку нашої організації.

Команда старалася щоб табір був цікавий та розваговий. За це висловлюю велику подяку моїм бунчужним за їхню важку працю. Також дякую кухаркам за смачні страви, та директорам оселі за їхню підтримку.

З радістю запрошую вас всіх на одумівські табори в наступному році. Бажаю всім щоб гарно провели свої літні вакації та успішно закінчили шкільний рік.

До скорого побачення на зустрічі в Торонті —

Антон Лисик, СВУ — комендант

ГОВОРИТЬ БУНЧУЖНИЙ

Здається, що тільки учора приїхали на цю чудову, мальовничу оселю. Ці два тижні дуже скоро пролетіли. Можливо, час так швидко пройшов, бо ми багато проробили. Кожна хвилина була важна, і діти завжди були зайняті. Команда тяжко працювала, щоб добре розпланувати кожний день. Бувши бунчужним, аж тепер можу уявити — скільки роботи і відповідальності входить до праці по таборах.

Для багатьох дітей це був перший раз в таборі. Мені дуже приємно бачити нове покоління одумівців. Ми мусимо разом дружити, не тільки бачитись по таборах і на Зустрічах, а сходитись під час шкільного року та переписуватися. Бажаю всім таборовикам, їхнім батькам, та членам команди всього найкращого.

Андрій Смик Вих. Ю.ОДУМ-у
бунчужний

ГОВОРИТЬ БУНЧУЖНА

Два цікаві тижні табору швидко пройшли. Працюючи з 34 таборовиками, з командою і з виховниками, трошки вимучилась, але лишаю табір з добрим відчуттям; ми всі працювали разом, бавилися разом, і вчилися разом. Сподіваюся, що таборовики також додому повернуться з приємними пам'ятками, і що всі були задоволені нашим табором.

Я приїхала до табору з далекої Міннесоти, тому що, на жаль, ми не мали досить дітей для організації табору в цьому році. Це перервало 16-річну традицію таборування в Міннесоті. Продовжуючи свою працю в ОДУМ-і на цьому таборі, я мала мету щоб додати до цього табору свої ідеї, свою енергію і думки.

Бажаю всім таборовикам гарно провести решту своїх літніх вакацій. Також, бажаю друзям в команді, виховникам, та кухаркам всього доброго.

З одумівським привітом
Наталія Лиса СВУ
бунчужна

ПРОРОБЛЕНА ПРАЦЯ

Окрім лекцій і вправ з бандурного мистецтва всі таборовики приймали активну участь в розважальній програмі. Згідно плану роботи табору були проведені різні ігри, прогульки, виконали ручні роботи, прослухані лекції, проведені екскурсії до парків, відсвяткували свято Івана Купала, проведені карнавал, олімпіади, змагання між синіми і жовтими, в якому переможцями були жовті, а також був таборовиками збудований тризуб. Всі таборовики брали участь в посвяченні залі "Полтава", яка була збудована для вжитку таборів Юного ОДУМ-у.

З великою радістю таборовики зустріли прот. д-ра Удода, голову консисторії УПЦ в Канаді, який відвідав табір і прочитав лекцію по історії Української Православної Церкви.

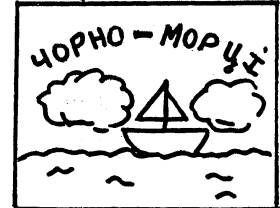
22 ГИЙ Виховно-Відпочинковий Табір Юного ОДУМ-у

ОСЕЛЯ
"Україна"
ЛОНДОН,
ОНТАРІО

15го ЛИПНЯ-
28го ЛИПНЯ
1984 р.

ІМ. Митрополита Василя Липківського

ОБ.

Обкладинка "Таборових Вістей" 22-го виховно-відпочинкового табору Юного ОДУМ-у, 1984 р. Малювала Олена Блощинська.

ТАБОРОВИКИ ПИШУТЬ ПРО ТАБОРОВИКІВ

"Цей табір добрий. Я люблю спорт тут. Це мій перший рік на таборі і я маю багато нових приятелів. Ми граємо "футбол", їздимо на човнах, плаваємо і граємо відбиванку. Їжа також добра.

— Андрій Костинюк

Цей табір добрий. Їжа дуже смачна. Це є мій перший рік на таборі. Я думаю, що на другий рік я поїду на Виховний табір і назад сюди приїду щоб бути заступником.

— Андрій Бірко

Я дуже любила табір. Забави були дуже гарні. Я дуже люблю купатися. Всі хлопці були гарні.

— Ліза Мачула

Мій виховник був гарний. Я їжу любив. Я люблю грати бейзбол.

— Дмитро Снівак

Я любила табір, бо мала дуже гарну виховницю і заступницю. Я дуже любила їжу і хочу приїхати назад на другий рік.

— Дарія Ермантрат

Мені цей табір подобається, їжа дуже добра. Мені дуже подобаються купіль, човни і всякі спорти. Одне, що мені не дуже подобається — це вставати у 7:45. Я думаю, що я приїду назад на другий рік.

— Клариса Притула

ТАБОРОВИКИ ПИШУТЬ ПРО ТАБОРОВИКІВ

Ганя Яремченко: Любить грати в водяний м'яч, танцювати, співати, хлопців і стійку.

Мішел Баруста: Любить співати, але не любить танцювати.

Сабіна Баруста: Також любить співати, не любить чистити барак.

Наталя Мучичка: Смішна, тиха, приємна. Любить хлопців.

Дарія Ермантрат: Любить їсти та плавати.

Женя Конел: Смішна, любить музику.

Ганнуса Метулинська: Не любить інспекцію.

Ліза Мачула: — Любить стійку, дуже помагає всім, багато говорить.

Ліза Комар: Смішна, також тиха і гарна.

Клариса Притула: — Багато говорить.

Олена Блощинська: Любить спати під ліжком

Леся Метулинська: "Я знов стаю на траві!"

Таня Денесюк: Не любить танцювати

Наталка Денесюк: Дуже тиха, добре грає в відбиванку.

Надя Оленчук: Тиха, приємна.

Андріяна Мучичка: Дуже смішна. Дуже любить хлопців.

Щурко Терентів: Тихий, має гарну усмішку.

Дмитро Співак: Любить слухати радіо, приємний, дружний.

Михайло Яремченко: Не любить робити руханку. Добрий приятель.

Андрій Вовкодав: Дуже любить купатися.

Яків Ермантрат: Їсть багато, спортсмен.

Андрій Корженівський: Ділиться цукерками, приємний.

Петро Павлюк: Любить ловити жаби і інші тварини.

Орест Вовкодав: Виглядає як футболіст.

Петро Олексієнко: Приємний, чемний.

Микола Чеочулін: Приємний, дружний з всіма.

Марко Карпенко: Не любить інспекцію.

Юрій Педенко: Чемний, тихий.

Віктор Педенко: Розбишака, багато дуріє.

Микола Олексієнко: Все спізнється.

Юрко Король: Тонкий, модерний.

Андрій Бірко: Філософ.

Павло Шевченко: Смішний, любить багато їсти.

Андрій Костинюк: Добрий приятель, спортсмен.

Андрій Карпенко: Тихий.

КУХАРКИ ГОВОРЯТЬ

На виховно-відпочинковому таборі на оселі "Україна" перший тиждень працювали в кухні: Лена Лисик, Галя Притула і Віра Денесюк. На другий тиждень, Лену Лисик заступила Галина Савранчук.

На думку кухарок діти на таборі були чемні і послухні. Приємно було працювати для цих дітей. На 1985 рік закликаємо матерів щоб приїхали і попрацювали хоч по тижню і побачили як гарно працювати з нашою одумівською молоддю.

Тут містимо меню щоб батьки знали, що їхні діти їли:

На сніданок на столах стояло завжди горіхове масло, мармеляда і цукор. Щоранку діти мали овочевий сік. Щодня сніданок був різний: каша, французькі і звичайні блинці.

На обід варився свіжий борщ або суп. Наші діти не всі з Полтави, але дуже любили суп з галушками. До супу подавалися канапки з м'ясом, з рибою чи з яйцями. Також мали морозиво, пудінг і різні свіжі овочі.

На вечерю мали кури, ковбаски з капустою, "піцу", лазаню і котлети. До цього подавали картоплю, макарони і завжди свіжу салат. Молоко діти пили скільки хотіли. Два рази денно розводили воду або робили холодний чай.

Щиро дякуємо пані Ліді Шевченко і її мамі, пані Співак, що допомогли нам робити вареники, які діти дуже любили. На вечір давали молоко, печиво і коржики. Бажаємо вам всім: команді, виховникам і дітям успіху у житті.

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді морально і матеріально. ОДУМ потребує Вашої помочі!

ВШАНУВАННЯ

Громада церкви св. Покрови шанує своїх працівників. Так і цього разу у неділю 2-го грудня 1984 р. в церкві після Служби Божої було відслужено Молебень, а потім в церковній залі відбулося прийняття для "мандрівників-поворотців" п-ва Віри Івановни і Олекси Федоровича Канарейських. Прийняттям керував голова громади д-р Олександр Мельник, який в коротких словах сказав ціль прийняття. І. Г. Передерій дав нарис їхньої праці при церкві особливо під час будови, а проф. А. П. Степовий сказав за їхню багатогранну політично-громадську діяльність.

П-во Канарейські приїхали до Канади після Другої світової війни і поселились в Монреалі де заробляли на прожиток тяжкою працею. Не дивлячись на це все, будучи патріотами негайно включилися до громадсько-політичної праці. Були співзасновниками ОДУМ-у, СУЖЕРО, церкви св. Покрови, брали активну участь у допомозі видання "Білої Книги про Чорні Діла Кремля" і багато іншого.

Обізнавшись з обставинами і дещо вивчивши мову Олекса заснував своє підприємство, став контрактором.

За якийсь час церква набула площу, а потім почали будову нового храму взявши контрактора, який наробивши багато хаосу збанкрутував. Почався тяжкий час для громади, бо незнання мови, необізнаність з будовою, брак фінансів і інше виказувало на те що на цьому і кінець будови. Тоді громада з тогочасним головою Миколою Кузьмовичом Жвоніжком звернулася до О. Ф. Канарейського щоб він перебрав будову. Він дослідивши ситуацію, дав згоду і в наслідок — ми маємо свій храм. Все це він робив без жодної винагороди, більше того, занедбав своє підприємство приділяючи весь час будові храму.

Коли він категорично відмовився від винагороди громада нагородила його символічним, але з правдивого золота ключем від церкви.

За якийсь час дещо занедужав

і думав що зі зміною клімату видужає. Вони обоє виїхали до Бритиш Колумбії. Але поживши там сподіваної зміни в здоров'ї не настало і за його висловом, повернулися додому. Для громади це було дуже приємно. Їх прийшли привітати масово і з щирістю та радістю.

Подарунок що був їм вручений повернули на громадсько-політичні цілі, церкву і пресу, додавши і від себе поважну суму.

Вітаємо вас п-во Канарейські на "новому" місці поселення, бажаємо міцного здоров'я на багато років, та дякуємо за щедрі пожертви, а всім присутнім подяка за присутність і вшанування.

В. С-о.

РОДИНА ВШАНУВАЛА ТАТА, ДІДУСЯ І ПРАДІДУСЯ

28 жовтня 1984 р., після Служби Божої, о. Микола Бова відслужив на замовлення родини, Молебень за здоров'я Андрія Прокоповича Співака у день його 80-и ліття.

При повній церкві і гарному співові хору молилася родина і приятелі за здоров'я Андрія Прокоповича.

Родинна гостина відбулася в багатому домі сина Миколи в Делавер біля Лондону.

Відкрив гостину Микола Андрієвич попрохавши о. Миколу до молитви, після чого присутні споживали смачний обід приготовлений невісткою Олею при допомозі молодших членок родини Співаків.

Присутні вітали і бажали татові і дідусеві кріпкого здоров'я і довгих років життя. Син Микола сказав, що до цього часу тато надіявся на свої власні сили і спроможності і ніколи не звертався за допомогою до дітей. Вітала свекра невістка Оля, а від внуків привітали дідуся Володимир Співак і Федір Шевченко. Офіційну частину гостини закрив о. Микола Молитвою, а після того ще довго говорили присутні, пригадуючи свої початки в м. Лондоні, а були ті початки досить тяжкі. Та з вірою в Бога, чесно і тяжко працюючи родиною, родина Співаків добилася

достатків, а з тих достатків син Микола Андрієвич вкладає поважні пожертви для добра нашої Церкви і оселі "Україна".

На заклик Таїси Панасейко і Марії Ющенко зібрано \$66.00 на пресовий фонд "Молодої України" якою цікавиться наш 80-літній дідусь Співак.

Жертводавцям і збірщикам щире спасибі, а Андрієві Прокоповичу щастя, здоров'я і всіх благ на довгі роки.

Ніна Кузьменко

БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТИ ОЛЕНА ДРАПАК

У Торонто 17-го грудня 1984 р. відійшла у вічність на 69-му році життя бл. п. Олена Драпак, залишивши у великому смутку українську громаду та чоловіка Пилипа, з яким прожила 51 рік. У похоронному заведенні "Кардинал" (на вул. Анет), були відправлені панахиди, в четвер і п'ятницю, а похорон відбувся в суботу 22-го грудня 1984-го року. Поховали її на цвинтарі св. Володимира, на оселі "Київ". Чин похорону виконали: митр. о. Юрій Ференсів та прот. о. Петро Бублик. Похорон і панахиди відбулися при великій співучасті людей, які своєю присутністю вшанували покійну за її працьовитість, доброту і жертвенність для добра Української Православної Громади св. Володимира в Торонто.

Тризна відбулася у "Бєбі Поїнт Ладж", на вулиці Джейн. Співчуття склали: голова громади пан Панас Степура, пані Марія Божик, пані Юлія Головата та пан Юрій Романчукевич, колишній сусід панства Драпаків. Голова громади пан Степура звернувся до учасників із закликом зібрати пожертви на пресу, на що присутні радо відгукнулися, зібравши 205 дол. на "Молодую Україну", "Вісник", та "Українські Вісті".

Св. п. Олена Драпак народилася на Уманщині, де й виростала та де провела свою молодість. Згодом світова хуртовина примусила її залишити рідний край, і мандрувати на Захід, спершу в Німеччину, потім у Бельгію, а 1951-го року вона прибула у Бо-

гом бережену Канаду. І щойно у вільній Канаді вона зазнала справжнього добробуту і радісного життя вільної людини, без страху що придуть вночі й арештують, як це було з її батьком перед Другою світовою війною, коли його забрали чекісти в тюрму, звідкіль він ніколи не повернувся.

Про життя і діяльність покійної на тризні сказала пані Марія Божик. Подаємо, дещо скорочено, її співчуття чоловікові покійної та засмученій громаді: "Нехай буде мені вільно як близькій землячці, коротеньким словом попрощати бл. п. Лену, (як ми її називали), в останню дорогу. Її життєвий шлях раптово провалився, стряснувши усією нашою громадою. Недавно близькі приятелі відзначили 50-тиріччя подружнього життя панства Драпаків. Весело, розкішно, величаво. Тоді мені довелося вітати ювілятів в імені нашої громади.

Дивно, тоді слова самі спонтанно лилися, вільно, не вимушено. Сьогодні я не можу прочитати написаного, яке я написала з великим трудом. На тому ювілеї я була горда і раділа за своїх любих земляків — чесних, скромних і працюючих, яких я знала майже 40 років. Головна риса їхнього характеру — це любов до ближнього. Знаю її, як добру господиню, чесну, ощадну, працюючу. Коли її дорогий муж Пилип був хворий — скільки любови, уваги, сліз і турбот вона йому присвячувала тоді! Знаю її також, як недовголітню членкиню Союзу Українок Канади. За цей короткий час вона зробила так багато у невеличкому колі господинь, яких було усього п'ять осіб: пані Зоя Гречка, (головна господиня), бл. п. Лена Драпак, пані М. Котульська, пані Кіндратенко, пані Колос, та частково, пані Костюк. Це вони — господині, своїми смачними обідами гуртували біля себе цілу громаду, у сумні і радісні дні. Громада Святого Володимира в Торонто ніколи не забуде добрих вчинків наших сестер! Покійна була правою рукою в головній господині пані Зої Гречки, якій, а так само й мені, ніколи ні в чому не відмовляла. Ця надзвичайна п'ятірка, (мов людська ру-

Бл. п. Олена Драпак

ка) — тяжко переживає втрату "свого одного працюючого пальця". Світлої пам'яті Лена Драпак пережила тяжкі випробування долі: розкуркулення, погоню, арешти, втрату єдиної дитини, голод, терор, війну, бомбардування, табори ДіПі... Все це поступово і невинно надщерблювало її здоров'я. Деколи вона скаржилася на болі, але не приділяла своєму здоров'ю належної уваги. По багатьох роках скитальщини вона з чоловіком опинилася на вільній канадській землі, де з великим запалом, обоє взялися до праці, не шкодуючи власних сил. У Канаді вони працюючи своїх рук добились великих достатків. Панство Драпаки були активними членами нашої великої Катедральної Громади Святого Володимира. Вони уклали багато праці на розбудову "Києва" та українського центру, що незабаром має бути споруджений.

Спи спокійно дорога сестро-землячко на тому місці, яке Ти започаткувала своєю невтомною працею! Нехай "Київська" земля буде Тобі легкою! Вічна Тобі Пам'ять!"

Тут слід зазначити, що після війни пані Марія Божик зі своєю родиною проживала в тому самому таборі в Німеччині, в Майнц Кастелі, в якому тоді проживали і панство Драпаки, та деякі присутні на тризні друзі і земляки, а також скромний автор цих болючих рядків.

Колишній сусід панства Драпаків Юрій Романчукевич на поминальному обіді сказав прощальне слово, яке подаємо:

"Ми, як приятелі, знаємо всі добре, що в особі покійної була надзвичайно прекрасна, все весела вдача. Була вона вірна своїй вірі та церкві, щиро-українського доброго серця, ніколи не відмовила своєї допомоги своїм приятелям.

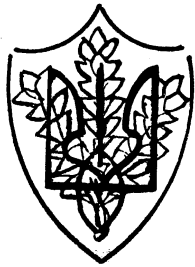
Моя дружина Ірина і я, як бувші сусіди й приятелі, зазнали багато добра та щиро-приятельського прив'язання до родини панства Драпаків, з якими ми почувались як одна родина.

І хто б до неї не звернувся, покійна Олена ніколи не відмовилася дати допоміжні чи поради. І тому часами ми запитуємо себе: Чому це так, що людина таких добрих прикмет мусіла відійти так несподівано, залишаючи у великій горі свого друга та мужа Пилипа, та рівнож нас друзів і приятелів?

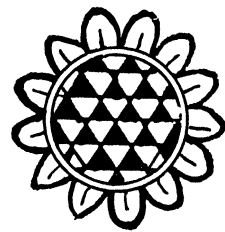
Але на це, дорогий Пилипе і ви всі тут присутні приятелі, є проста і логічна відповідь — самотня правда Божої волі та провидіння Всемогучого однаково нас всіх трактує, і нікого з нас це не проміне. Як кажеться — дав Бог блаженний початок, і прийде кінець у славі Божій, і тому ми, як віруючі християни, мусим це вповні прийняти, із цим погодитись.

При цьому, я в імені моєї дружини Ірини і від себе, складаю вам дорогий Пилипе, глибокі і щирі співчуття. Нехай Бог вас має в своїй опіці. В імені нашого опечаленого дорогого Пилипа хочу також щиро подякувати всесесним отцям за красне відслуження панахид та похоронної св. Літургії в катедрі, як рівнож щира подяка хористам. Дякуємо пані Ніні Гірченко та панству Левицьким, що зайнялись похоронними приготуваннями, і вам всім, дорогі друзі й приятелі за вашу ласкаву участь та присутність в похоронних відправах. Просимо вас молитися за душу покійної. Я вірю, що в кінці всі наші молитви будуть вислухані, та що покійна Олена досягне повного прощення і ласки Божого царства небесного."

Ол. Харченко

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Ольга КОСАЧ-КРИВИНЮК

З МОЇХ СПОМИНІВ

(Уривки)

... Служив батько спочатку у Звягелі (там служачи, він одружився 1868 р. з сестрою свого друга М. П. Драгоманова Ольгою Петрівною Драгомановою, там народилися його старші діти Михайло, Лариса й Ольга, трое молодших — Оксана, Микола й Ісидора — вродилися вже в Колодяжному), потім у Луцьку, куди переїхав з сім'єю 1878 р., а далі в Ковелі. Служачи в Ковелі, він жив у Колодяжному, куди на кілька років раніш за нього переїхала наша родина.

Зо всіх нас шістьох дітей Леся найбільше була подібна до батька і вродою, і вдачею. Щодо вроди, то й по батькових фото з молодих літ видко, і з розповідей матері, тіток і дядька виходило, що у Лесі такі самі риси обличчя, барва очей і волосся, як у батька, так само середній зріст, така ж постать, така сама тендітність. Вдачею ж вони обоє однаково були лагідні та добрі безмежно, однаково обоє бували здатні страшенно скипіти, коли їх дійняти чимсь особливо для них дошкульним. Обоє були надзвичайно стримані, терплячі та витривалі, з виключною силою волі. Обоє були бездоганно принципові люди: для любих людей чи справ могли поступитися багато чим, могли бути дуже поблажливими, але я не можу собі уявити тої людини, тої справи, взагалі тої сили, що могла б примусити, батька чи Лесю однаково, зробити щось, що вони вважали за непорядне, нечесне. Щоб же зробити таке для власної вигоди, чи користі, чи безпечності, то про те не може бути й мови, — таке це щось зовсім не до уявлення в поєднанні з ними. Обоє мали напрочуд гарну пам'ять. Батько мав лише, певне, гострішу спостережливість, а може, скоріше й краще вмів робити висновки з своїх спостережень, краще вмів комбінувати свої спостереження, бо він, напр., надзвичайно скоро й вірно складав ціну людям і явищам, влучно й дотепно характеризу-

вав їх і майже ніколи не помилявся в тих своїх характеристиках. Лесі ж траплялося помилятися, правда зрідка, в своїх перших враженнях.

Обоє вони, і батько, й Леся, були однаково делікатні у відносинах з людьми, намагаючись нікого собою не затруднити, не клопотати, не намагати. Терплячи самі біль, чи жаль, чи горе, намагалися не журити чи не мучити інших тими своїми почуттями і тлумили їх у собі з якоюсь нелюдською силою.

Батько наш усіх нас дуже любив і був ідеально дбайливим, уважним та добрим до всіх нас, але ж усе своє життя він особливо був ніжний до Лесі, може, тому, що вона була хвора, а може, й тому, що він, як я вже казала, мав властивість скоро й влучно складати ціну кожній людині, отже, певне, багато раніш за інших, навіть за нашу матір, склав ту високу ціну Лесі, якої вона була варта. Як би то не було, а любив і шанував він Лесю завжди безмірно.

Леся УКРАЇНКА

СТОЯЛА Я І СЛУХАЛА ВЕСНУ

Стояла я і слухала весну.
Весна мені багато говорила,
Співала пісню дзвінку, голосну,
То знов таємно-тихо шепотіла.

Вона мені співала про любов,
Про молодість, радість, надії,
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії.

ЧЛЕНИ ШКОЛИ ГРИ НА БАНДУРІ ПРИ ОДУМ-ІВСЬКОМУ АНСАМБЛІ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА ХОТКЕВИЧА В ТОРОНТО

Сидять зліва: Ліза Мачула, Софійка Костинюк, Ліля Середа, Таня Решетняк, Андрійка Ракчаїї, Ганнуса Ємець.

Стоять зліва: Віктор Кошарний, Микола Ємець, Юрчик Педенко, Віктор Педенко, Андрій Костинюк, Павло Середа, Орест Вовкодав, Петрусь Янжула. Відсутня — Тара Мек-Карті.

10 листопада 1984 р.

Фото І. Корця

ШКОЛА ГРИ НА БАНДУРІ

Школа гри на бандурі була організована при Ансамблі бандуристів ім. Г. Хоткевича 1981-го року. Цього року Школа нараховує 15 молодих бандуристів — з них 7 початківців. Інструкторами є всі заавансовані бандуристи: Василь Корець, Оксана Родак, Оля Корець, Наталка Лебединська, Світлана Ліщина. Керівник — Валентина Родак. Заступникові керівника і всім інструкторам належить щира подяка за те, що вони знаходять час і терпіння передати своє знання молодшим бандуристам.

Слід відмітити двох членів Школи — Миколу Ємця і Лілю Середу, які почали грати в 1983-му р. Микола також був учасником трьох літніх кобзарських таборів (1982-83-84 р.) а Ліля — одного (1984 р.) Вони виступили на святі Миколая 16. 12. 1984 яке влаштувала Школа ім. Т. Шевченка при Катедрі св. Володимира (дир. В. Педенко) і були учасниками 14-го Українського музичного фестивалю який відбувся 25-го і 26-го січня цього року. За їхню "В'язанку народніх пісень" вони отримали 88% з заввагою що вони добре підготовані і зіграні. Гратулюємо за добре виконання і добру опінію за нашу Школу!

В. Р.

ВІДГАДАЙТЕ

На неї птах сідає,
Вона його гойдає,
А "г" на "б" змініть —
Звірятко стане вмиць.

В мене є великий хист:
Я співаю, мов артист.
Спів мій радісний усуди
Дуже люблять слухать люди.

ЗАГАДКИ

1. Водій автомашини має три сестри, але вони не мають брата. Як це може бути?
2. Йшли юрбою: мати з дочкою, чоловік із жоною, дочка з батьком, теща з зятем та бабуся з онукою. А скільки ж їх купую?

ПРИКАЗКИ

Посієш вчасно, то вродить рясно.

На годину спізнився — за рік не доженеш.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Вм. Л. Ліщина — редакторе "МУ"!

Я не погоджуюсь з думками п. Хохітви щодо конкурсу "МУ." (див. "МУ" ч. 339). Для того щоб виявити талант до писання оповідань чи віршів, щоб зацікавити молодь до літературної творчості, на мою думку, конкурси є важливим чинником. Нагороди за досягнення дають спортсменам, студентам, військовикам. Навіть президентам надають почесні докторати, тощо.

Також, державні школи в Канаді дають поруч інших, грошеві нагороди учням за добре навчання. Канадські університети дають грошеві стипендії студентам з високими оцінками, а крім того рік-річно дають нагороди які добродії призначили якраз саме на цю ціль.

За нагороди Нобеля змагаються найбільші світу письменники, поети, науковці, політики. Ці нагороди присуджуються щорічно з 1901 року.

Отже, отримати нагороду на конкурсі чи в школі це досяг і ніяк не є принижуючим як пише п. Т. Хохітва. Скрізь роблять заходи щоб знайти те найліпше зерно, яке дасть проріст — життя на майбутнє.

В цім розумінні і був створений нерухомий фонд "МУ". Щиро кажучи, я думав що учасників конкурсу буде більше і що їхні твори будуть солідніші. Але ще є час, та й вже учасники написали добрі на їх вік нариси, вірші. Сподіваюсь що мої мрії здійсняться в майбутньому, але тут потрібно багато допомоги, зокрема батьків, матерів, дідусів і бабусів, щоб заохотити юнаків і юнок брати участь у змаганнях-конкурсах. Допомога українських письменників і поетів теж потрібна. В цім я погоджуюсь з п. Хохітвою.

Щодо нерухомого фонду то слід сказати що лід тріснув, когорти піднімаються, "Козацькому роду не буде переводу". Слава Андрію Степанченку! Цей син України дбав і про внуків (читай "МУ" ч. 338). Подивіться що ті внуки роблять для молодих одумівців — організували лотерею для журналу що принесла більше як 5 тис. доларів. Оце якраз про таких великий поет Яр Славутич і пише:

"І будуть правнуки твої, оглухлий світе,
Визвольні наші заповіти
Нести по селах і містах".

В цім листі висилаю на поповнення фонду 504 дол. в день уродин, 21 січня 1980 р., нашої онучки і майбутньої одумівки Уляни Дяконової, як дар від баби і діда. Сьогодні ж великий день — День Української Державності.

З привітом,
Федір Бойко
Пентінктон, Бр. Кол.
22 січня, 1985 р.

Достойні Панове!

Жаль що "МУ" не згадала сл. п. М. Ситника в 1984 р., в 25-ту річницю його смерті, і не помістила його портрету.

До Вас правдиво —

М. Удовиченко
Чикаго, США
7 лютого, 1985 р.

Дорогі "молодоукраїнці"!

Останнє ч. "МУ" (грудневе) добре "змістом і формою", і коректура основних матеріалів добра. Тішить читача і вшанування небіжчика Б. Олександрова двома сторінками його прекрасних поезій.

Ваш А. Юриняк
Лос Анджелес, США

Шановна Редакціє!

Приємно мені читати "Молоду Україну", бо я один з основоположників ОДУМ-у в Нью Йорку.

Бажаю Вам і ОДУМ-ові успіху в праці. Завжди йдіть державницькою дорогою!

З пошаною до Вас,

Андрій Олексіюк
Лос Анджелес, США
28 січня, 1985

Дорогі Друзі!

Мені новелі шан. п. Василя Шимка, що ви їх друкуєте в журналі, дуже подобаються. Чому так довго свій талант він приховував від людей?

Щасти вам, Боже у всьому.

Шануючий Вас,
Т. Хохітва

Форт Лодердейл, Флорида

Вельмишановна Редакціє!

Я люблю журнал "Молода Україна". Гарні речі в нім друкуєте. Такі близькі до душі.

Ваша,
Мотря Носовенко

Ошава, Онтаріо
8 лютого 1985 р.

Шановна Редакціє!

Журнал "Молода Україна" мені подобається. Бажаю всього найкращого в 1985 році редакторів Л. Ліщині, всім членам редколегії та адміністратору Зіні Корець. Бажаю також всього доброго керівникові радіопередачі Петру Родаку.

З пошаною до вас усіх,
Олександр Кумпан
Торонто, Онт.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

У світлу пам'ять покійного Андрія Худяка склали пожертви:

Марія Худяк з родиною, **\$50.00**
Стерлінг Гайтс, Мін., США
Олександр Худяк (Іващенко). Люба, Олександр, Віра та Борис Харченки **\$60.00**

Іван і Валентина Подорожник, Міссісага, Онт. Весільний подарунок з нагоди одруження дочки Марусі. **\$50.00**

Як нев'янучий вінок, в світлу пам'ять мого батька проф. Борис Олександровича Боженко — в десятку річницю смерті.

Святослав Боженко, Сан Франціско, США **\$50.00**

Євгенія і Тиміш Таборовські, Торонто, Онт. (коляда) **\$35.00**

Степан Тимофій, Торонто, Онт. **\$30.00**

У світлу пам'ять покійного Петра Семегена пожертви:

Петро і Валентина Родак, **\$30.00**
Торонто, Онт.

Пані Пендзей, Торонто, Онт. **\$20.00**

Панство Орос, Бафало, Н. Й., США **\$20.00**

Панство Притискач, Рочестер, Н. Й., США **\$20.00**

Пані Борис, Монреаль, США **\$15.00**

Петро і Ольга Неліпи, Вітбі, Онт. **\$26.00**

В п'яту річницю пам'яті мого дорогого і незабутнього мужа, о. протодіякона Антона, послаю 25 доларів на пресовий фонд "МУ". Бажаю успіху в корисній праці. Паніматка Евдокія Зозуля, Гошен, Інд., США **\$25.00**

Відділ Союзу Українок Канади ім. св. Княгині Ольги при Катедрі св. Володимира в Торонто, Онт. (коляда) **\$25.00**

В 11-ту річницю смерті бл. п. дорогого тата і дідуса складають на нев'янучий вінок — Зіна і Іван Корець з родиною, Торонто, Онт. **\$25.00**

Петро Сарнавський, Монреаль, Кв. (коляда) **\$25.00**

Віктор і Наталя Павленко, Іслінгтон, Онт. **\$20.00**

Ол. Канарейський, Монреаль, Кв. **\$20.00**

Іван Баран, Торонто, Онт. (коляда) **\$20.00**

Володимир і Анна Конечні, Торонто, Онт. (коляда) **\$20.00**

А. Юриняк, Лос Анджелес, Кал., США **\$20.00**

П. Шепель, Сомераст, Н. Дж., США **\$16.00**

Іван і Зіна Корець, Торонто, Онт., (коляда) **\$15.00**

Петро Копил, Торонто, Онт. (коляда) **\$10.00**

Тарас Орел, Норт Берген, Н. Дж., США **\$10.00**

Віра Петренко, Осло, Норвегія **\$10.00**

Галина Шапка, Торонто, Онт. **\$10.00**

Теодор Матвієнко, Торонто, Онт. **\$10.00**

Л. Терещенко, Ріджвуд, Н. Й., США **\$10.00**

М. Носовенко, Ошава, Онт. **\$10.00**

М. Посипайло, Форт Лодердейл, Фл. США **\$10.00**

Петро Гурський, Чельтельгам, Пен., США **\$10.00**

В. Шевченко, Форт Вейн, США **\$10.00**

А. Кенан, Врайтаві, Н. Дж., США **\$8.00**

Юрій Лень, Арлінгтон Гайтс, Ілл. **\$6.00**

К. Сімаговська, Ошава, Онт. **\$5.00**

Григорій і Наталка Проненко, Торонто, Онт. **\$5.00**

Олександр Кумпан, Торонто, Онт. **\$5.00**

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

В. Корець, Торонто, Онт. — 1

В. Родак, Торонто, Онт. — 1

Л. Ліщина, Торонто, Онт. — 1

Григорій Трус, Ніагара-он-д-Лейк, Онт. — 1

ПОПРАВКА

В січневому числі журналу (ч. 340) **мало бути:** У світлу пам'ять покійного Петра Семегена пожертвували:

Ярослав і Ніна Семотюк, Торонто, Онт. **\$20.00**

Василь і Анастасія Красиловець, Торонто, Онт. **\$20.00**

**Жертводавцям і прихильникам
"Молодої України" щира подяка.
Редакція і адмін. "М. У."**

ЖАРТИ

НА КОГО СХОЖИЙ

Народився у Гриця первісток. Друзі запитують, на кого схожий синочок.

— Як мовчить, то наче на мене, — відповідає Гриць, — а коли кричить, то на жінку.

ЙШЛОСЯ ПРО ПОРИ РОКУ

Учитель: Тарас, коли обривають яблука?

Тарас: Коли собака прив'язаний, пане вчителю.

ЗАСПОКОЇВ

Одного вечора приносить пан Новотний додому букет троянд.

— Тільки не хвилюйся, — заспокоює він з порога дружину, — зі мною нічого не сталося. Я цей букет знайшов в автобусі.

НА ЗНАЛА

— Чому ви розлучаєтеся з чоловіком? — запитує суддя.

— Головна причина в тому, що чоловік у мене дурний, як пень.

— А що, хіба ви не знали про це, коли одружувалися?

— Не знала...

— А що ви скажете? — суддя до чоловіка.

— Бреше, знала вона добре...

ТУРНЕ

Приятелька до співачки:

— Як пройшло ваше турне?

— Добре. Концертні зали повсюди були переповнені, за винятком Полоцька.

— Напевно, ти вже там колись виступала, — зауважила подружка.

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

**ARMADALE
MEAT PRODUCTS LTD.**

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блур коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor Street West
Toronto Ontario, M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

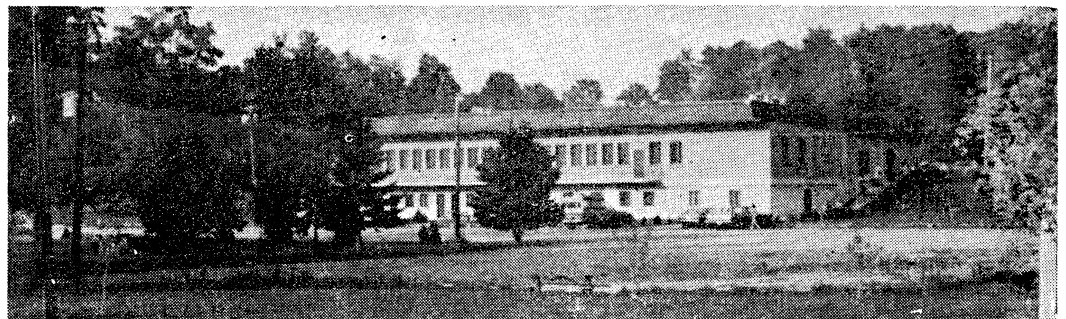
"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортові Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт